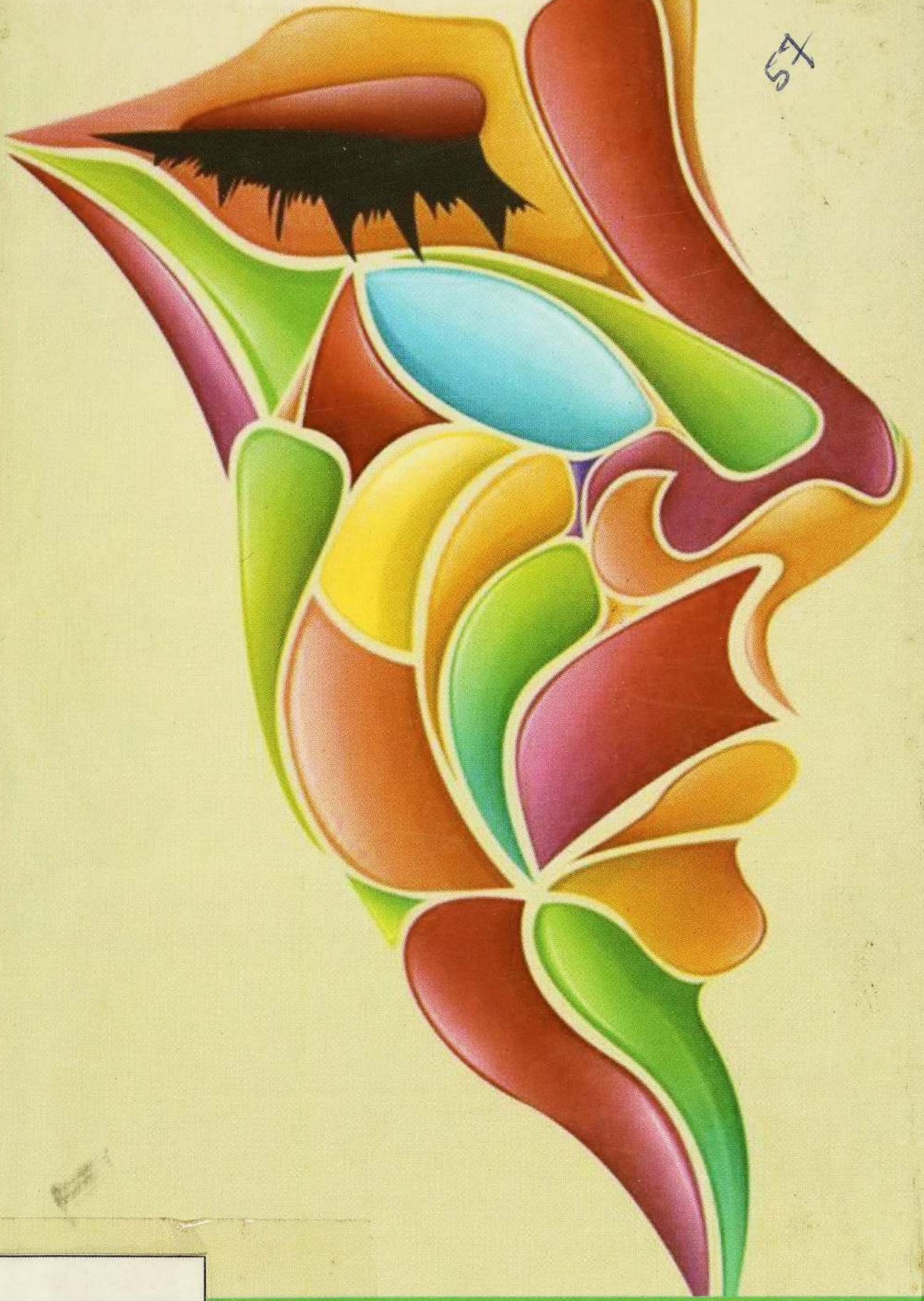

75

JPL

C12215

நது தணிந்தது

தெணியான்

75

2
894.811301

வெந்து தணிந்தது (குறுநாவல்)
தெணியான்

தெணியான்

முதற் பதிப்பு : 2017 ஆடி
பக்கம் : 52
வெளியீடு : ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்.
அட்டை வடிவமைப்பு : க.பரணீதரன்
அச்சு : பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி
விலை : 150/-
ISBN : 978 - 955 - 4676 - 65 - 7

ஜீவநதி வெளியீடு: 80

தெணியான்/02

பதிப்புரை

ஜீவநதியின் 80 ஆவது வெளியீடாக சாகித்ய ரத்னா தெணியான் அவர்களின் “வெந்து தணிந்தது” குறுநாவல் வெளி வருவதையிட்டு ஜீவநதி பதிப்பகம் பெருமை அடைகின்றது. ஜீவநதி பதிப்பகம் வெளியீடு செய்யும் தெணியானின் 5 ஆவது நூல் இது. முன்னைய நூல்கள் அனைத்தும் விருதுகளையும் வாசகர்கள் பலரது பாராட்டையும் விமர்சனங்களையும் பெற்றவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இது தெணியான் அவர்களின் 4 ஆவது குறுநாவல். தெணியானின் முன்னைய மூன்று குறுநாவல்களும் வாசகர் மனதை ஈர்த்தவை. தெணியான் அவர்களின் இக்குறுநாவலும் பேச வேண்டியதொரு விடயத்தை மிகச் சிறப்பாக பேசி உள்ளது. மனித மனங்களில் புதையுண்டு, தருணம் வருகின்றபோது தலைக்காட்ட எத்தணிக்கும் பாலுணர்வு பற்றியதாக அமைகின்றது.

தெணியான் அவர்களின் பவளவிழா தினத்தில் (2017.07.15) இந்நாவல் வெளியிடப்படுவது மகிழ்வினைத் தருகின்றது. தெணியான் அவர்கள் நீடூழி வாழ்ந்து இன்னும் பல படைப்புகளை எமக்கு தரவேண்டும் என வாழ்த்தி இந்நூலை வெளியிட்டு வைக்கின்றோம்.

க.பரணீதரன்

வெந்துதணிந்தது/03

முன்னுரை

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன் - அதை

அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்;

வெந்து தணிந்தது காடு; - தழல்

வீரத்தில் குஞ்சொன்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ?
தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்.

- பாரதி

இந்த ஆக்க இலக்கியப் படைப்பினில் வெந்து தணிவது பாரதி காட்டும் தத்துவார்த்த காடு அல்ல; மனிதர்கள், மனித மனங்கள். இந்தக் குறுநாவலை நீங்கள் படித்து முடிக்கும் போது, இறுதியில் உள்ளம், “வெந்து தணிந்த” மனிதர்கள் சிலரை நிச்சயம் சந்திக்கப் போகிறீர்கள். இந்த மனித மனங்கள் வெந்து தணியும் தழல் என்னும் அக்கினிக் குஞ்சு வீரியமிக்க காமம். காமம் ஒரு தீ என்னும் பெரும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்வீர்கள். காமம் என்பது மனிதர்களைச் சுட்டெரிக்கும் கொடுந்தீயாக மாத்திரமா இருக்கிறது என்பது மிக நியாயமாக ஒரு கேள்வி. “நீரின்றி அமையாது உலகு” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அதே போன்று தீயின்றி அமையாது உலகென்பதும் மறுதலிப்பதற்குரிய ஓர் உண்மை. அவ்வாறே காமமின்றியும் உலகம் தழைக்காது; வளராது வாழாது.

மனித இயல்புக்கங்களில் தாகம், பசி போன்றது தான் இந்தக் காமம். காம உணர்வு மனிதனிடம் இயல்பாக இல்லையாயின் சிருஷ்டி நிகழாது. சிருஷ்டி நடைபெறாதவிடத்து உலகம் பெருக்கமின்றி அழிந்து போகும். மனித மனங்களில் அரும்பும் காதல் என்னும் இனிய மெல்லுணர்வின் அடி ஆழத்தைத் துல்லியமாக ஆராய்ந்து பார்க்கப் புகின் அதன் அத்திவாரமாக மறைந்து கிடப்பது காமம். நிறைவேறாத காம இச்சையே தெய்வீகக் காதல், அமர காதல் என்றெல்லாம் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. அந்தக் காதல்கள் நிறைவேறி இருக்குமேயானால் இந்த உன்னதங்கள் எதுவுமே இன்று விதந்து பேசப்படமாட்டா.

தெனியான்/04

காதலர்களாக இருந்தவர் பின்னர் கணவன், மனைவியாக ஒன்று சேர்ந்து வாழங்கால், அவர்கள் காதலர்களாக இருந்த காலத்து தவிப்பு, நெருக்கம், உணர்வு என்பன தம்பதிகளான பிறகு எதிர்ப்பார்க்க இயலாது.

பஞ்சமா பாவங்களுள் ஒன்று காமம் என்று வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்கான எளிமைப்பட்ட விளக்கம் “பெண்ணாசை” என இழித்து உரைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண்ணாசை என்றால் பெண்ணுக்குண்டாகும் ஆசையா? அல்லது பெண் மீது கொள்ளும் ஆசையா? என்பன தர்க்க அடிப்படையில் எழுப்பப்பட வேண்டிய வினாக்கள். பொதுவாகப் பெண் மீது கொள்ளும் ஆசையாகவே இது நோக்கப்படுகின்றது.

காமம் அத்துணைக் கொடியதாக இருக்கமேயானால் திருக்குறளை முப்பாலாக வகுத்த திருவள்ளுவர், அவற்றுள் காமத்துப்பால் ஒன்றாக வைத்திருக்க மாட்டாரல்லவா? காமம் கொடியதல்ல; தீயதல்ல. இனப்பெருக்கத்தின் ஊற்று காமம். மனிதன் தவிர்ந்த ஏனைய உயிர்கள் அனைத்தும் இனப்பெருக்கம் ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டு காமம் செய்கின்றன. மனிதன் மாத்திரமே இந்தப் பொது நியதிக்கு விதிவிலக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இந்த நடைமுறையில் விலங்குகள் மனிதனை விடவும் மிக மேலான நெறிமுறையைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து வருகின்றன. மனிதன் மட்டுமே தனது இன்பநுகர்வு ஒன்றினையே வாழ்வின் ஆதார சுருதியாகக்கொண்டு அவ்வவ்போது காமிக்கின்றான்.

சமூகத்தில் மனிதன் வாழ்வதற்கென்று வரையறுக்கப் பெற்ற சில நெறிமுறைகள் உண்டு. வாழ்வுமுறைகள் உண்டு. ஒழுக்க விதிகள் உண்டு. அந்த வரன்முறைகளை மீறி, நெறிதவறி, ஒழுக்கம் வழுவிகாமி இன்பம், துயக்க முற்படுகையில் காமம் கொடியதாகின்றது. தீயதாகின்றது. ஒழுக்கநெறி தவறிய மனிதரைத் தீயாக அது சுட்டெரிக்கிறது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளும் மனச் சபலமுமே மனித மனங்களில் காமத்தைத் தீயாக வளர்க்கின்றன. “வெந்து தணிந்தது” என்னும் இக்குறுநாவல், கூடா ஒழுக்க நெறியில் தோன்றும் காமம் தீயாகச் சுட்டுப் பொசுக்கும் என்பதனை உறுதிபட உங்களுக்கு உணர்த்தும் என நான் நம்புகிறேன். அந்த வகையில் இந்த இலக்கியப் படைப்பினை அனைவரும் படிக்க வேண்டும்மென்பது எனது வேண்டுகோள்..

இந்தக் குறுநாவல் எழுதப்பெற்று, இன்று ஒரு நூலாக வெளியிடப்படுவது வரை இதற்கொரு வரலாறுண்டு. 2009 ஆம் ஆண்டு “ஜீவநதி” இரண்டாவது ஆண்டு மலர் உருவாக்கும் சமயம் அதன் பிரதம

வெந்துதணிந்தது/05

ஆசிரியர் க.பரணீதரன் அவர்கள் அந்த மலருக்குக் குறுநாவல் ஒன்று எழுதித்தருமாறு என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். அன்று நான் எழுதிக் கொடுத்த இந்த இலக்கியப் படைப்பு மலரில் இடம்பெற்றது மாத்திரமன்றி, பலருடைய பாராட்டினையும் அப்பொழுது பெற்றுக் கொண்டது. இதனை நூலாக்கம் செய்ய வேண்டுமென்னும் எண்ணம் இற்றைவரை மனதில் எனக்கெழுவில்லை. எட்டாண்டு கால ஓட்டத்தில் இதனை நான் மறந்திருந்தேன் என்பது உண்மை. நான் மறந்த போதும் இதனை மறக்காதிருந்தவர் ஜீவநதி ஆசிரியர் “பரணீ”. இதனை ஒரு தனிநூலாக வெளியிடப்போகிறேன் என்றார் அவர் என்னிடம் வந்து. “கரும்பு தின்னக் கைக்கூலியா வேண்டும்?” நான் உடனே சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டேன். பரணீ கோராதிருந்தால் இதனை அன்று நான் எழுதியிருப்பேன் என்று கூறுவதற்கில்லை.

எனது பவளவிழாக் காலத்தைக் கவனத்தில் கொண்டு ஜீவநதி ஆடி மாத இதழ் பவள விழா மலராக வெளிக்கொண்டு வர பரணீ தீர்மானித்திருக்கிறார். இந்த நூல் அதன் பின்னர் வெளியிடப்படும் என்றே நான் கருதியிருந்தேன். இருந்தாற் போல் ஒரு தினம் இதன் அச்சுப்பிரதியை என்னிடம் தந்து “புறாவ்” பார்த்து, முன்னுரையும் எழுதித்தருமாறு தெரிவித்தமை கண்டு நான் அதிசயப்படவில்லை. இது தான் பரணீ என்பது எனக்குத் தெரியும். பவளவிழா மலருடன் இந்நூலையும் ஒரே தினத்தில் வெளியிட்டு வைப்பது பரணீயின் முடிவு. அன்று என்னை எழுத வைத்ததும், இன்று ஜீவநதி பிரசுரமாக (80) நூல் வடிவில் கொண்டு வந்திருப்பதும் பரணீ. இந்த நூலினால் வரும் பெருமைகள் எவையும் உண்டெனில் அவைகள் யாவும் அவருக்கே உரியன. நான் வெறும் ஆக்க கர்த்தா; அவ்வளவுதான். பரணீ எனக்காகச் செய்த இலக்கியப் பணிகள் இன்னும் பலஉண்டு. எனது அன்புக்குரிய பேரன் பரணீக்கு, நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேனோ! என உள்ளம் ஏங்குகிறது. பரணீக்கு வெறும் சம்பிரதாயமான ஒரு நன்றி வார்த்தையில் தெரித்து நான் தப்பித்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

இந்தக் குறுநாவலைப் படியுங்கள் எனது எழுத்துக்களில் இது சற்று வித்தியாசமான ஓர் இலக்கியப்படைப்பு படித்து முடிந்த பின்னர் உங்கள் கருத்தினை எனக்குச் சொல்லுங்கள்!

கலையருவி,
கரணவாய் வடக்கு,
வல்வெட்டித்துறை

தெணியான்
22.06.2017

தெணியான்/06

[1]

இவனுக்கு எல்லாம் புதுமையான அனுபவங்கள்தான்.

நேற்று நடுப்பகல் தாண்டி சில மணிநேரத்துக்குப் பிறகே இவன் இங்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தான். அந்தக்களைப்பும் சலிப்பும் இன்னும் முற்றாக இவனை விட்டுத்தீர்ந்தபாடாகவில்லை.

இவன் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டுக்கு வெளியே இது வரை அதிகம் போய்வந்த அனுபவமில்லாதவன். இரண்டொரு தடவைகள் கொழும்புவரை சென்று திரும்பி வந்திருக்கின்றான். இவன் வடமராட்சிக்கிராமம் ஒன்றில் பிறந்தவன். வடமராட்சி வெளித்தொடர்புகள் அற்ற ஒரு தீவல்ல. ஆனால் ஒரு தீவுபோலத்தான் அது இருந்து வந்திருக்கிறது. வலிகாமப் பகுதியில் ஆரம்பிக்கும் புகையிரதப்பாதை தென்மராட்சிக்கூடாக தெற்கு நோக்கி நீண்டு நீண்டு சென்றது. வடமராட்சியில் வாழ்ந்தவர்கள் பல மைல் தூரம் பஸ்வண்டிகளில் பயணஞ் செய்து அப்போது புகை வண்டியைப் பிடிக்க ஓடினார்கள்.

இப்போது அந்தப் புகைவண்டியும் இல்லாமல் போயிற்று

நாட்டு நிலைமை அப்படி.

இவன் அம்மா இவனைச் செட்டைக்குள் வைத்து

வெந்துநனிந்தது/07

வளர்த்தார். இவன் வெளியில் எங்கு செல்வதற்கும் அம்மா அனுமதிப்பதில்லை. இவன் வடமராட்சிக்கல்லூரி ஒன்றில் படித்து, பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்றுத் தேறினான்.

பட்டதாரி ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்து இப்பொழுது மலையகம் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றான்.

இவன் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு தரையிலும் கடலிலும், பகலும் இரவும் பயணஞ்செய்துதான் இவனால் மலையகம் வந்து சேரமுடிந்தது.

உற்றதுணை ஒன்றில்லாது, தனியனாக நீண்ட தூரம் இவனை அனுப்புவதற்கு இவன் அம்மா விரும்பவில்லை. அதனால் இவன் சிவலிங்கத்தைத் தேடிக் கொண்டு போனான். சிவலிங்கம் இவன் நண்பன். இருவரும் ஒன்றாக ஒரே வகுப்பில் படித்தவர்கள். மாத்தளையில் கடை ஒன்றில் உதவியாளராக அவன் வேலை செய்கின்றான். அவன் வீட்டில் வந்து தங்கி நிற்பதாக அறிந்து அவனைத் தேடிக் கொண்டு போனான்.

“நான் அடுத்த கப்பலுக்குப்போக இருந்தனான் சரி, உன்னோடை வாற தெண்டால் போவம்”

நண்பர்கள் இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பிரயாணஞ் செய்யத் தீர்மானித்தார்கள்.

இவன் புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு இரண்டு தினங்கள் இருக்க, இவன் பிரிவின் துயரம் குடும்பத்தில் வெளிப்படத் தொடங்கிவிட்டது. அதன் வலியை முதல் நாள் இரவு இவனுக்கு உணவு பரிமாறும் வேளையில் இவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

இவன் இரவு உணவுக்காக அடுக்களைக்குள் சென்று அமர்ந்தான். இவன் அம்மா வந்து அருகில் உட்கார்ந்தார். அம்மா வழமைபோலப் புத்திமதி கூறப்போகின்றார் என்று

இவன் எதிர்பார்த்தான். இவன் எதிர்பார்த்தது போல அம்மா வாய்திறந்து எதுவும் சொல்லவில்லை. இவன் முதுகை மெதுவாக மெதுவாக தடவிவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இவனிடம் பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் அம்மாவிடம் அப்பொழுது இல்லாது போயின. “சாப்பிடு ராசா” என்று மாத்திரம் அம்மாவால் சொல்ல முடிந்தது.

அக்காவுக்கு அதுவும் இயலவிவல்லை. கலங்குங் கண்களை இரகசியமாகத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

தங்கைகள் மூவரும் முகம்மிகவாடி, மூலைக்கொரு வராக ஒதுங்கிப்போய் இருந்தார்கள்.

அதிகாலையில் இருள் முற்றாகக் கரைவதற்கு முன்னம் இவன் எழுந்து, புறப்படுவதற்குமுதல் அவர்கள் திருப்திக்காக உண்பதாகப் பேர் பண்ணிக் கொண்டு கை அலம்பினான்.

மதிய உணவாகப் பார்சல் ஒன்று கட்ட ஆயத்தம் பண்ணுகிறார்கள்.

“வேண்டாம் அம்மா! செக்கிங்கிலே எல்லாம் கொட்டித்துழாவுவார்கள்”

“வடிவாகக் கட்டி வைக்கிறேன். மணத்திலெ தெரியுந்தானே”

அம்மாதரும் உணவுப் பார்சலைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்வதில் உள்ளூர இவனுக்கு உடன்பாடில்லை. ஆனால் அம்மா பேச்சுக்கு என்றும் இவன் மறுப்புச் சொன்னதில்லை.

பல்கலைக்கழகத்தில் இவனுக்கொரு பெயர் “அம்மா பிள்ளை”. எல்லாவற்றுக்கும் அம்மாவைக் கேட்கவேண்டுமென்று சொல்லுவான். இவனுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர்களிடம் சற்குணராசா என்று இவன் பெயரைச் சொன்னால் யாருக்கும் தெரியவராது. “அம்மா பிள்ளை” என்றால் உடனே தெரிந்து கொள்வார்கள்.

இவன் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம், “தம்பி

வெந்துதணிந்தது/09

இரவும் சரியாச் சாப்பிடவில்லை” என பார்சல் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் அக்காவுக்கு அம்மா நினைவு படுத்து கின்றார்.

பார்சல் பெரிதாக இருக்கப்போகிறது. இவன் மெல்லச்சிரிக்கின்றான்.

நண்பனுடன் புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையம் வந்து, சோதனைகள் முடிந்தபிறகு வாகனத்தில் ஏற்றி தெல்லிப்பளைக்கு அழைத்துச்சென்று, அங்கு இவர்களைத் தங்க வைக்கிறார்கள்.

மதியவேளை ஆகிறது. உணவுப் பார்சல்களை இருவரும் எடுத்துக் கொண்டு ஒதுக்குப்புறமாகச் சென்று அமர்ந்து பார்சல்களை விரிக்கின்றார்கள்.

நண்பன் முன்னரும் இப்படி பிரயாணஞ் செய்து பழக்கப்பட்டவன். அவன் வேகமாக உண்ண ஆரம்பிக்கிறான்.

இவன் தனக்கு முன் விரித்துக்கிடக்கும் பார்சலைப் பார்த்துத்திகைக்கின்றான். இத்தனை பெரியபார்சல்! இதெல்லாம் அம்மாவின் வேலை. இதுதான் அம்மா. அம்மாவுக்கு எத்தனை பெரிய மனசு. தனக்கென்று ஒதுக்கி வைக்காது, பிறருக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடும் நல்ல மனசு. இவனை கூட்டிச் செல்லும் நண்பனுக்கும் குடுத்துச் சாப்பிடட்டும் என்று அம்மா நினைத்திருக்க வேணும். இடியப்பக்குவியல், மீன்குளம்பு, பொரித்தமுட்டை, அவித்த முட்டை இவன் அந்த உணவுகளையே உற்றுஉற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அம்மாவின் முகம், அக்காவின் முகம், தங்கைகளின் முகம், அத்தனை முகங்களும் தோன்றுவது போல இவனுக்கொரு பிரமை. அந்த முகங்களில் எத்தனை பிரேமை, பாசம், நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு.

“என்ன சற்குணம், சாப்பாட்டை வைச்சுக் கொண்டு கணக்குப்போடுறாய் போலெ! சாப்பிடு... சாப்பிடு...”

“இல்லை.. இல்லை...” சுதாகரித்து சுயத்துக்குத் திரும்புகின்றான். உணவுக்குள் கை வைத்து இவன் பிசைய ஆரம்பிக்கின்றான்.

“நாளைக்கு எத்தினை மணிக்குச் சாப்பாடோ! யோசினையை விட்டிட்டு சாப்பிடு, உந்தக் ஹோம்சிக் கொஞ்சநாளைக்குத்தான்”

அவன் கவனம் முழுவதும் மீண்டும் சாப்பாட்டில் திரும்புகின்றது.

இவனுக்குச் சாப்பாடு இயலவில்லை

“சிவலிங்கம் நீ கொஞ்சம் எடு”

“ஐயையோ.. எனக்கு ஏலாது”

“சாப்பாட்டைத் தூக்கி வீசக் கூடாது. ஒருநேர உணவு கிடையாமல் எத்தனைபேர் கஷ்டப்படுகிறார்கள்”

“அது உண்மை”

“இந்த முட்டையையாவது எடு”

“நீ வெறுவயித்தோடை பயணம்பண்ணாதே! அவிச்ச முட்டையைச் சாப்பி!”

“பொரிச்ச முட்டையை எடு”

“சரி... சரி... நீயும் விடுகிறாயில்லை. இஞ்சாலை தூக்கி வை”

இவன் பொரித்த முட்டையுடன் நான்கு இடியப்பங் களையும் சேர்த்து அவன் சாப்பாட்டுக்குள் வைக்கின்றான்.

மாலையில் காங்கேசன்துறை சென்று, கப்பல்ஏறி அடுத்த நாள் காலை இருவரும் கப்பலில் இருந்து திருகோண மலையில் இறங்குகிறார்கள். அங்கிருந்து பஸ்வண்டியைப் பிடித்து மாத்தளைக்குச் சென்று, பின்னர் பலாத்தப் வெலவை வந்தடைந்தார்கள்.

வெளியிடங்களில் இருந்து அங்கு வந்து அரச உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள் தங்கி இருப்பதற்கென, பண்டா

வெந்துநணிந்தது/II

முதலாளி நடத்தும் வாடகை விடுதியொன்று இருப்பதைச் சிவலிங்கம் கண்டு பிடிக்கின்றான்.

சிங்கள மகாவித்தியாலய ஆசிரியர்கள் பலர் அந்த விடுதியில் தங்கி இருக்கிறார்கள். தமிழாசிரியர்கள் சிலரும் அங்கே இருக்கின்றார்கள்.

அந்த விடுதியில் இவனுக்கு ஓர் இடம் எடுத்துக் கொடுத்து இவனைத் தங்கவைத்து சிவலிங்கம் மாத்தளைக்குப் புறப்பட்டுப்போனான்.

இவனுக்குப் புதிய இடம், புதியமுகங்கள், புதிய உணவு, புதுவிதமான குளிர், பிரயாணக் களைப்பினால் இரவு கட்டிலில் வந்து விழுந்தான். என்னதான் களைப்பும் சோர்வுமாக இருந்த போதும், இவனுக்கு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. இதுவரை அனுபவித்து அறியாத குத்தும் குளிர் வேறு இவனைப்போட்டு வாட்டி வதைக்கிறது.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து இவனுடன் விடுதியில் தங்கி இருக்கும் ஆசிரியர்களுடன் சேர்ந்து இவன் பாடசாலைக்குப் புறப்படுகிறான்.

பாடசாலையில் அதிபரைச் சந்தித்த பிறகு ஏனைய ஆசிரியர்கள் இவனைத் தேடிவந்து பரஸ்பரம் அறிமுகஞ் செய்து கொள்ளுகின்றார்கள்.

அவர்களுள் பெண் ஆசிரியை ஒருத்தி. அவள் சற்றுவித்தியாசமாகத் தோன்றுகின்றாள். ஓயாமல் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றாள். அவளை அறிய வேண்டுமென திடீரென அந்தக்கணம் ஒரு எண்ணம் நெஞ்சில் எழுகிறது.

“மிஸ்” உங்களின்னர பெயரை நான் அறியலாமா?” நாகரிகமாக மெல்ல வினவுகிறான்.

“தாராளமாக... தனலட்சுமி, தனம் என்று கூப்பிடுவார்கள்” நளினம்சற்றும் குறையாமல் அவள் சொல்லிச்

சிரிக்கின்றாள்.

“குட்நேம்”

257721

“தங்கியூ...”

இவன் முகம்மலர்ந்து மெல்லி புன்னகையுடன் ஆசிரியர்களோடு பேசுகின்றான்.

இந்தப் பள்ளிக்குள் இவன் நுழைந்த சமயம் முதலில் ஒரு ஆசிரியை முகத்தில்தான் விழித்தான். அவள் திலகவதி என்பது பின்னர் அறிந்து கொண்டான்.

அவள் இவனை அதிசயமாகப் பார்ப்பதுபோல இவனுக்கு அப்பொழுது தோன்றுகிறது.

அப்பொழுதும் அவள் தனது வகுப்பறைவிட்டு வெளியே வந்து ஒரு நாகரிகத்துக்காகவேனும் ஒரு வார்த்தை இவனோடு பேசவில்லை.

ஆனால் அங்கிருந்து இவனை இடையிடையே நோக்கிய வண்ணம் இருக்கின்றாள்.

இவன் அவளை அவதானிப்பதற்காக, தனது பார்வை அவள் பக்கம் திருப்புவதை இவனால் தவிர்க்க இயலவில்லை.

அவள் அழகாகத்தான் இருக்கின்றாள்.

கவர்ச்சியான பெரிய கண்களும், தடித்த உதும், சற்றுப் பெரிய மூக்குமாக, சிவந்த மெல்லிய எடுப்பான பெண் அவள்.

அவள் இவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்து பேசிக் கொள்ளவில்லை.

தான் அவளைத் தேடிச் சென்று பேசலாமோ...! என்று ஒருதடவை நினைத்துப்பார்த்தான்.

வேலை செய்ய வந்த இடத்தில் எல்லோரும் ஒற்றுமை யாகச் சமூகமா இருக்க வேண்டும் என்று கருதினான்.

அவளுடன் வலிந்து பேசப்போய், வேறுவிதமான விபரீதங்களைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள நேரலாம். அது

வெந்துதணிந்தது/13

வேண்டாம் என்று அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டான்.

வந்து சேர்ந்திருக்கும் முதல்நாளே, தேவையற்ற மனப்போராட்டங்களை நெஞ்சிலேன் வளர்க்கவேண்டும்! அது வேண்டாத ஒன்று என, அவள் நினைவை ஒதுக்கி விட முயன்றான்.

அன்று பிற்பகல் பாடசாலை வகுப்புகள் முடிந்து தங்கி இருக்கும் விடுதிக்கு இவன் திரும்பிப்போய்க் கொண்டிருக்கின்றான். புதிய ஆசிரியனாகிய இவனைச் சூழ்ந்து மாணவர்கள் முன்னும் பின்னும் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். சிறிது தூரம் வந்த பின்னர் ஏதோ ஒரு உணர்வில் இவன் சட்டென்று திரும்பி பின்புறம் நோக்குகின்றான்.

இவனுக்கு நெருக்கமாக, இவனையே பார்த்த வண்ணம் அவள் வந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

இவன் திரும்பியது கண்டு அவள் தன் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொள்ளவில்லை. அவள் விழிகளில் ஒரு இணக்கம் தெரிகிறது. அவள் உதடுகளில் நூல்போல ஒருபுன்னகை இழைகிறது.

இவனுக்கு அவளை விளங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை.

அவள் விடுவிக்க முடியாத ஒரு புதிர் என்று எண்ணிக் கொண்டு விடுதி நோக்கி நடக்கின்றான்.

மலைக்குன்றுகளின் மீது மெல்லத் தவழ்ந்து செல்லும் தண்முகில்கள்போல ஒரு வாரகாலம் மெதுவாகக்கழிந்து போயிற்று. வீட்டு நினைவுகளில் இருந்து கொஞ்சமும் விடுபட இயலாமல், அந்த நினைவுகளால் இவன் மொய்த்துக் கிடக்கின்றான். பல்கலைக்கழகத்தில் இவன் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒவ்வொருவாரமும் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய்விடுவான். சில வாரங்களின் இடைநடுவிலும் இவன் போய் வருவான். இவனோடு சேர்ந்து ஒரே அறையில் தங்கி இருக்கும் நண்பர்கள் “அம்மா பிள்ளைக்கு அம்மா தவனம் வந்து விட்டது” என்று கிண்டல் பண்ணுவர். அவர்கள் செய்யும் கிண்டல் கேலி எதுவும் இவன் செவிகளில் விழுவதில்லை. இவனோடு ஒன்றாகக் கூடி வாழும் அந்த நண்பர்கள் யார் யாரென்பது இவன் அம்மா வுக்குத் தெரிய வராது. இவன் வீடு சென்று திரும்பும் சமயங்களில், அம்மா சுவையான தின்பண்டங்கள் செய்து முக மறியா அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு இவனிடம் கொடுத்து அனுப்புவார். அதனால் சில சமயங்களில் இவன் வீடு போகத் தாமதமானால் அவர்களே இவனை வீட்டுக்குப் போய்வரும் வண்ணம் தூண்டுவார்கள்.

அம்மாவும் சகோதரிகளும் இவன் சுவை அறிந்து வகைவகையான உணவுகளை இவனுக்காக ஆக்குவார்கள். இவன் வீட்டுக்கு ஓடிப்போவதற்கு அந்த உணவுகள் மாத்திரம் காரணமல்ல. அதற்கு மேல் அவர்கள் மீது இவன் கொண்டுள்ள ஆழமான பாசம். அவர்கள் இவனிடத்தில் வைத்துள்ள இறுக்கமான பிரியம். இவைகள் இவனைக் கட்டிப்போடுகின்றன.

அப்பா வாழ்ந்தகாலத்தில் இவன் இஷ்டங்களுக்கு எல்லாம் ஆடுவார். “தனியொரு ஆண்பிள்ளை, பொறுப்புள்ளவன். இப்ப குறைவில்லாமல் இருக்கட்டும்” என்று கூறுவார். மனதில் என்ன நினைத்துக் கொண்டு அப்பா இப்படிக் கூறிக்கொண்டிருந்தாரோ, தெரியாது! தான் சொன்னது போல குடும்பப் பொறுப்புகளை இவன் தலையில் சுமத்தி விட்டு அவர் போய்விட்டார்.

அந்த நினைவுச் சூழிகளில் அமிழ்ந்து மனசு தத்தளிக்கிறது. பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து ஓடிப்போனது போல இப்பொழுதும் ஓடிப்போக முடிந்தால்? ஆனால் மனசு சுற்றிச்சுற்றி அங்குதான் அலைகிறது.

இந்த ஒரு வாரகாலத்தில் மலையகம் இவன் மனசுக்கு வெகுரம்மியமானதாகத் தோன்றுகிறது. பார்க்குமிட மெல்லாம் விழிகளுக்குச் சுகமளிக்கும் பசுமையின் குளிர்ச்சி. தேயிலைச்செடிகளெனும் மரகதமணிகள் உடுத்த மலைக் குன்றுகள். அவற்றின் மீது படிந்து கிடக்கும் நீல மேகங்கள் இனிய சங்கீதமாக இசைக்கும் அருவிகளின் சலசலப்பு. வீதி ஓரங்களில் மலர்ந்து சிரிக்கும் றோஜாச்செடிகள். மாலைநேர வீதிகளில் மனிதர்களைத் தடவிப்போகும் வெண்முகில் கூட்டம். இவையெல்லாம் இவன் மனசின் பரவசங்கள்.

மாலை ஆறுமணிக் கெல்லாம் குத்தும் குளிரின் கும்மாளம் ஆரம்பமாகிவிடும். ஏழுமணியானால் வீதிகளில் நடமாட்டம் குறைந்து போகும். போர்த்துக்கட்டின மனிதர்கள் சிலர் அங்கொருவர் இங்கொருவராகத் தென்படுவர். வீதிகளில் வாகனங்கள் இடையிடையே எழுப்பும் கம்மலான இரைச்சல் தவிர, எங்கும் ஒரே அமைதி.

இருட்போர்வை விரிந்து விட்டதென்றால் ஒன்பது மணிக்கே எல்லாரும் படுக்கைகளில் போய்ச் சரிந்துவிடுகிறார்கள். பதினொரு மணிதாண்டிய பிறகுதான் இவனுக்குத்

தூக்கம் வரும். அப்படியொரு பழக்கம். கொடுக வைக்கும் இந்தக் குளிரில் அறைக்குள் இருந்து நீண்டநேரம் படிக்கவோ, வெளியே சென்று நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கவோ இயலாது. நண்பன் சொன்ன ஆலோசனைக்கு இணங்க முதல் நாளே கம்பளிப் போர்வை ஒன்று இவன் வாங்கிக் கொண்டான். பெனியன், சேட், சுவற்றர், கம்பளிப் போர்வை, தும்புமெத்தைபோட்ட கட்டில். இத்தனை இருந்தும் இவனுக்குத் தூக்கம் வரமறுக்கிறது. இவன் மனசும் உறங்காது விழித்துக் கிடக்கிறது. பண்டா முதலாளிவீட்டில் சமைத்தனுப்பும் உணவில் இவன் நா சுவை கெட்டு மரத்துக் கிடக்கிறது. குடும்ப நினைவுகள் மலையகத்துக்குளிராக இவனைப் போட்டு வாட்டுகின்றன. நான்கு சகோதரிகளுடன் பிறந்தவன் என்னும் எண்ணம் எப்பொழுதும் இவன் நெஞ்சைத் தொட்டு எச்சரிக்கிறது. அக்காவுக்கு வயதேறிக் கொண்டுபோகிறது. இன்னும் இரண்டொரு வயது அதிகாரித்தால் வரன் தேட இயலாது. விரைவில் அக்கா திருமணத்தை நிறைவேற்றி வைக்க வேணும். அதன் பிறகு மூத்ததங்கை. அம்மாவும் சகோதரிகளும் இவனை மலை போல நம்பி இருக்கின்றார்கள். அப்பா மனசிலும் அந்த நம்பிக்கை இருந்திருக்கவேணும்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வி முடிந்தகையோடு, இவனுக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது ஒரு அதிஷ்டம். ஆசிரியத் தொழில் இவனுக்குப் புதுசு. மாணவனாக இருந்த காலத்தில் தனது ஆசிரியர்களை நெருக்கமாகப் பார்த்திருக்கின்றான். அவ்வளவுதான்.

இவனது பாடசாலை ஆசிரியர்களை இவன் மனசுக்குப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. இவன் வயதில் குறைந்தவன், இளைஞன். இவனுடன் சுமுகமாக அன்போடு பழகுகின்றார்கள். பள்ளிக் கூடத்தைச் சூழவுள்ள தேயிலைத்

தோட்டங்களில் வாழும் ஏழைத் தொழிலாளர்களின் வறிய பிள்ளைகளே இங்கு படிக்கவரும் மாணவர்கள். இவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது எண்ணி இவன் மனசு மகிழ்கிறது. அவர்களோ ஸேர்... ஸேர்... என்று அழைக்கும் நெருக்கம் நெஞ்சைத் தொடுகிறது.

மாணவர்கள் மாத்திரமல்ல, ஆசிரியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் “ஸேர்...” என்று அழைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அதுவும் இவன் மனசுக்கு உவப்பானதுதான்.

ஆசிரியை திலகவதி மாத்திரம் நெருடலாக இவனுக்கு தோன்றுகின்றாள். இவனுடன் இதுவரை ஒரு வார்த்தை அவள் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அவள் இப்படி விலகி இறு மாப்பாக ஏன்தான் இருக்க வேண்டும்? ஏனைய ஆசிரியர்களுடன் அளவாகப் பேசிப்பழகுகின்றாள். தன்னை மாத்திரம் அவள் ஒதுக்கிவைப்பதற்கு என்னகாரணம்? அவள் ஒதுக்கி விடுகின்றாளா? அல்லது தான் ஒதுங்கிப் போகின்றானா? இவனுக்கு விளங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை.

பெண்களுக்குள் இரண்டுவகையான குண நலம் படைத்தவர்கள் இருக்கிறார். வலிந்து வலிந்து சென்று ஆண்களைத் தங்கள் வலைக்குள் வீழ்த்துகின்றவர்கள், தூரவிலகி நின்று கவர்ச்சிகாட்டி தங்களை நாடிவரும் படி செய்கின்றவர்கள். ஒன்று தனலட்சுமி என்றால் மற்றவள் திலகவதியா? திலகவதி திருமணமானவள். அவள் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்!

அவள் எப்படி நடந்து கொண்டால்தான் என்ன? அவள் மீது ஏன் தான் அக்கறை கொள்ள வேண்டும்? அவளை மனசில் இருந்து அகற்றிவிட்டு, இருந்து விடலாமென்றால் அகற்ற எண்ணுவதே, அவள் நினைவாகி நெஞ்சில் மிதக்கிறது.

வாலிப மனசில் தோன்றும் வெறும் பிரமையா இது?

இவன் மறக்க நினைப்பதை நினைவு படுத்தி, மனப் போராட்டத்தை இவனுள் தூண்டி விடுகின்றாள் தனலட்சுமி.

“குணம் ஸேர்... திலகவதி ரீச்சர் என்னவாம்?”

“ஒண்டு மில்லை”

“ஸேர் மறைக்கிறீங்க..” சிரிக்கின்றாள்

“இல்லையே...!”

“அவ.. உங்ககிட்ட பேசிக்கிறதில்லை?”

“அதுக்கொன்ன?”

அவ உங்களை மரியாதை பண்ணிக்கெல்ல”

“நான் புதியவன், சின்னப்பயல்”

“அப்பிடி இல்லீங்க. அவங்க கர்வம் பிடிச்சவங்க தோட்டத்துக்கிளாக்கர் சம்சாரமென்ற நினைப்பு. மத்தச் ஸேருங்க கிட்டேயும் ரெம்பப் பேசிக்க மாட்டாங்க. நம்ம லோடையுந்தானுங்க... பிள்ளைங்களெ கிட்டவிடுறதில்லெ. அன்பாக நடத்த மாட்டாங்க. நடந்தா தோட்டத்துக் கூலிங்க மதிக்க மாட்டங்களாம். ஸேர் அவவைப்பத்தி கவலைப் படாதீங்க!”

இவனுக்குத் தனலட்சுமி பேச்சைக்கேட்க பெரிய அருவெருப்பாக இருக்கிறது. ஒருவரைப் பற்றி இன்னொரு வரிடம் வந்து பழி கூறுகின்றவர்களின் பேச்சுக்கு இவன் செவிகொடுப்பதில்லை. அப்படிக்கேட்க நேர்ந்தால் அதை நம்புவதில்லை. பிறர் மீது பழிச்சொல் கூறுகின்றவர்களை இவன் மனசால் வெறுக்கின்றவன். தனலட்சுமி சொல்வதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கின்றது என்பதை இவன் அறிந்து கொள்ள முயலவில்லை.

திலகவதி ஆசிரியையோடு இரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டால் இந்தக்கதைகளுக்கு இடமில்லாது போய் விடும். அவளுடன் நானாகச் சென்று பேச வேண்டும். அவள்

யார்? இந்தப் பாடசாலையில் ஒன்றாகப் பணிபுரியும் சக ஆசிரியை. அவளோடு பேசுவதற்குத் தயங்க வேண்டிய தில்லை.

பெண்களைத் தேடித்தேடி வலிந்து பேசும் ஆண்கள் பற்றி அப்படியொன்றும் உயர்வாகப் பெண்கள் மதிப்ப தில்லை, அவளைத் தேடிக் கொண்டு பேசப்போனால் அவள் மனதில் கொள்ளக்கூடிய மதிப்பீடு என்னவாக இருக்கக்கூடும்?

அவள் அருகிலுள்ள வகுப்பறையில் இவன் இருந்தால் தயக்கமில்லாது நேருக்கு நேர் பார்க்கின்றாள். அந்தச் சமயங்களில் இவன் கண்களை அவள் விழிகள் சந்திக்க நேர்ந்தால் அதில் ஒரு குழப்பம் இருப்பதாக இவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அப்பொழுதும் இணக்கமான ஒரு மலர்ச்சி அவள் முகத்தில் பரவுகிறது. அவள் இருக்கும் வகுப் பறையைக் கடந்து இவன் போகும் வேளைகளில் இவனைத் திரும்பி பார்காமல் அவளால் இருக்க முடிவதில்லை. சற்றுத் தூரவுள்ள வகுப்பறையில் இவன் இருப்பதுகண்டால் அவள் இடையிடையே திரும்பிப்பார்த்த வண்ணம் படிப்பிப்பாள்.

காலையில் இவன் பாடசாலைவந்து சேருவதற்கு முதல் தினமும் அவள் வந்துவிடுவாள். இவன் வருகையை எதிர் பார்த்துக் காத்திருப்பவள் போல இவன் வரும் பாதையைப்பார்த்திருப்பாள்.

ஆனால் இவனுடன் பேசுவதற்கு மட்டும் அவள் முன்வருவதில்லை.

இதுவும் ஒருவகைப் பெண்களின் சித்து விளையாட்டோ?

இந்த மௌனப்போராட்டம் இனிமேலும் நீடிக்கக் கூடாதென்று இவன் திடமாகத் தீர்மானிக்கிறான்.

காலையில் பாடசாலைக்குள் நுழைந்தால் முதல் அவள் முகத்தில் முழிக்கவேண்டும் என்னும் ஆவல் தன்

மனசிலும் மெல்ல அரும்புவதை இவன் உணருகின்றான்.

ஒரு பெண்ணினால் அவள் மனதில் நினைத்ததை
எளிதில் சாதிக்கமுடியும் என்று சொல்வது இதைத்தானா!

மறுநாள் பாடசாலை சென்று அவளுடன் பேச
வேண்டுமென இவன் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறான்.

அதன் பிறகு தூக்கம் மெல்ல வந்து இவனை
அணைத்துக் கொள்ளுகிறது.

விரித்துப்படிக்கப்படாத புதியபுத்தகம் போன்றவன் இவன். எந்தப்பக்கமும் கசங்கி அழுக்கடை யாதவன் பல்கலைக்கழக மாணவனாக வாழ்ந்தகாலத்தில் வெகு எச்சரிக்கையுடன் மிக நிதானமாக இவன் நடந்திருக்க வேண்டும். வீட்டுச் சிறையில் இருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாகச் சுற்றிச் சிறகடித்துத் திரியும் காலமது. ஆண்களும் பெண்களும் இளமைத் துடிப்புடன் மனம் விட்டுப் பேசிமகிழும் சந்தர்ப்பங்கள் பல. பருவச் சுழியில் அகப்பட்டு தமக்குள் செய்து கொள்ளும் எதிர்கால ஒப்பந்தங்கள், எதிர் பார்ப்புகள். நிராகரிப்புகள், ஏமாற்றங்கள் கண்ணீர்த்துளிகள் குதூகலிப்புகள் அப்பப்பா! வாலிபக் கனவுகள் வாழ்வின் வாசலில் பூத்துக் குலுங்கும் ஒருதனி உலகம். அந்த உலகத்தில் இவன் தன்னைப்பாதுகாத்து வாழ்ந்து வந்திருக்கவேண்டும். ஒழுக்கமான கட்டுப்பாடுள்ள நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருக்க வேண்டும். குடும்பப்பொறுப்புள்ள ஒருவனாகவும் இருப்பான்போலத் தோன்றுகிறது.

இவனை மனசுக்குப்பிடித்துக்கொண்டுவிட்டது. இவனோடு பேசிக் கொள்ளாமல் இருப்பது மனசுக்கொரு அவஸ்தைதான். பள்ளிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் முதல் வேலையாக இவனைக் கண்டு பேசவேண்டுமென்று திலகவதி தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறாள்.

காலையில் பள்ளிசென்று கைச்சாத்திட்டுவிட்டு இவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றாள். இவன் பள்ளி நோக்கிவந்து கொண்டிருக்கின்றான். கண்களில் இவனைக் கண்டு கொண்டதும் இன்றைய பொழுது நல்ல பொழுதாக விடிந்திருக்கின்றது என மனசு இழைகின்றது.

இவன் தனக்குள் ஒரு தீர்மானத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கிறான். தீர்மானம் எடுப்பது இலகுவாக இருந்தது. ஆனால் அதை நிறைவு செய்வது அவ்வளவு இலகுவான தல்ல என்பதை இப்பொழுது உணருகின்றான். அவளுடன் வலிந்து சென்று பேசுவதை நினைக்கப் பெரும் அந்தரமாக இருக்கிறது.

அவள் வகுப்பறையைத்தாண்டிப்போக வேண்டும். இதயம் வேகமாகப் படபட என்று அடிக்கிறது. பேசுவதா! விடுவதா! பேசுவதா! விடுவதா! மனசில் ஒரே போராட்டம். நடையில் என்றுமில்லாத ஒரு தளர்ச்சி.

அவள் மெல்ல எழுந்து தனது வகுப்பறைக்கு வெளியே வருகின்றாள்.

“ஸேர்...!” தணிந்தகுரலில் அழைக்கின்றாள்.

இவனுக்கு நம்பமுடியவில்லை. தனக்குப்பின்னே யாராவது வருகின்றார்களா? எனத் திரும்பிப்பார்க்கின்றான்.

“உங்களைத்தான் ஸேர்!” சற்றுப்பலமாகச் சிரிக்கின்றாள்.

இவன் வெட்கத்தினால் ஒரு கணம் துடித்துப் போனான்.

நீண்டநாட்கள் பழக்கமுள்ளவள்போல அவள் வாஞ்சை பொங்கும் விழிகளால் இவன் முகத்தை நோக்குகின்றாள்.

“ஸேர், பேசமாட்டீங்கள்போல?”

இவன் தயக்கம் கலைந்து அவளைப் பார்க்கின்றான்.

“பேசுங்க ஸேர்....!” அவள் வற்புறுத்தித்தூண்டுகின்றாள்.

“என்ன பேசுகிறது?” குரல் தளதளக்கிறது.

“எத்தினையோ சங்கதிகள் இருக்கு!”

“என்னசங்கதி?”

“நீங்கள் பச்சைப்பிள்ளையாக இருக்கிறீர்கள்”

இவன் அதிசயிக்கிறான்

அது எனக்குப் பிடிக்கிறது.

“இனி பேசுவீங்கதானே!”

“ஓம்”

“அப்ப சரி”

இவன் மனசில் கனத்துக்கிடந்த முட்டுசட்டுென்று தீர்ந்து போகின்றது. இனி, பாடசாலைக்குள் நுழைந்தால் மனதில் கிலேசமின்றிவேலை செய்யலாம். இவன் உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சி பூக்கிறது. இன்றைய தினம் இனிய தினமாக மலர்ந்திருக்கிறது. மனசெல்லாம் கமகமத்து மணக்கிறது. மனசு மகிழ்ந்து வானத்தில் குலாவுகிறது. ஆனந்தச் சிறகு விரிக்கிறது.

இந்த மனசு இன்றேன் இறக்கை கட்டிப்பறக்கிறது?

இவன் தன்னை நினைந்து உள்ளூர அஞ்சுகின்றான். அதிகாரத்தினால் சாதிக்க இயலாததை அன்பினால் வெற்றி கொள்ள முடியும். ஒருவருடைய வெற்றி இன்னொரு வருடைய தொல்வியில் இருந்து பிறக்கின்றது.

தான் வீழ்ந்துவிடுவேனோ! என்னும் எண்ணத்தில் இவன் உள்ளம் மறுகிக் கொண்டு இருக்கின்றான்.

“குணம் ஸேர்...!” நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாக அழைத்த வண்ணம் தனலட்சுமி இவனை... நெருங்கி வருகின்றாள்.

“திலகவதியார் என்னா செல்லுறாங்க?”

“ஒண்டுமில்லை”

“இவளவு நேரம் பேசிக்கிட்டாங்களே..!”

“பேசினாங்க....”

“என்னா ஸேர் பேசிக்கிட்டாங்க?”

“சும்மா...”

“மறைச்சுக்கிடாதீங்க ஸேர்!”

“நீங்கள் பேசுகிறதுபோல சும்மாதானே

“நாமள் சும்மாவா பேசிக்கிக்கிறோம்?”

என்னதுணிச்சல்! தனலட்சுமி மீது இவனுக்கு மனசில சினம் பொங்கிக் கொண்டு வருகின்றது. இவன்முயன்று தன்னை அடக்கிக் கொள்ளுகின்றான். இரண்டுபெண்கள் ஒன்றாக ஒரு இடத்தில் இருந்து விட்டால் ஒருபோதும் ஒற்றுமையாக இருக்கமாட்டார்கள். தனலட்சுமியும் திலகவதியும் ஒன்று சேர்ந்து மனம் விட்டுப்பேசிக் கொண்டிருந்தது இவன் பார்த்ததில்லை. ஓய்வு நேரங்களில் தனித்தனியே இருவரும் குந்திக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆண் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடிப்பேசுவார்கள். அவர்களுள் ஒரு வனாக இவன் போய் அமர்ந்து கொள்வான். இப்பொழுது இவனுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பம் அரிதாகிப் போயிற்று.

திலகம் ஆள்விட்டு இவனைக் கூப்பிடுகின்றான். ஓய்வு நேரங்களில் இவன் வந்து தன்முன்னே இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கின்றான். அவள் முதலாம் வகுப்புச் சிறாருக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியை. அரைநேரப் பாடசாலையுடன் அவள் வகுப்பு முடிந்து போய்விடும். அதன்பிறகு ஒருசில பாடங்கள் மற்றைய வகுப்புகளில் அவளுக்கு இருக்கும். பெரும்பாலும் அவள் ஓய்வாக இருப்பாள்.

இவனுக்கு எவ்வெப்போது ஓய்வு என்பதை அவள் அறிந்து வைத்திருக்கின்றாள். இடைவேளைநேரத்தில் பாடமில்லாதநேரங்களின் இவன் தன்னிடம் வந்து பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென அவள் எதிர்பார்க்கின்றாள். இவன் வாசிக்கும் புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகளைக் கேட்டு வாங்கிப்படிக்கின்றாள்.

அவள் செயல்கள் ஒருசமயம் வெறுப்பாக இவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவளோடு ஒரு பேச்சு வார்த்தை வைத்துக் கொள்ளக்கூடாதென்று எண்ணுவான். அவளைத்திரும்பிப்

பார்க்கக் கூடாதென்ற தீர்மானத்துடன் விலகிப்போவான். ஓய்வாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் தேடிச்சென்று அவள் முன் அமர்ந்து கொள்வதைத்தவிர்த்துக்கொள்கிறான். இவன் விலக விலக, அவள்முகம் வாடிப்போகிறது; அவள் உடைந்து போகிறது.

இவன் வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள இயலாத உபத்திரமாக நெஞ்சை அவள் உறுத்துகிறாள். அவளில் இருந்து விலகிப்போக முடியவில்லை நெருங்கிச் செல்லவும் இயலவில்லை.

சில சமயங்களில் உடன் ஆசிரியர்கள் இவன் நெஞ்சை வார்த்தைகளால் சுடுகிறார்கள் அவர்களின் கேலிகிண்டல் மனசைக் குத்திப் புண்ணாக்குகிறது.

ஆனால் அவள் யாரையும் பொருட்படுத்துகின்ற வளாகத் தெரியவில்லை.

அவள் முன் இவன் இருக்க வேண்டும்.

அவள் கண்களுக்குள் இவன் நிற்க வேண்டும்.

ஒருநாள் பாடசாலை இடைவேளை. ஆசிரியர்கள் ஒரு வகுப்பறைக்குள் இருந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவன் அங்கு சென்று அவர்களுடன் அமர்ந்து கொள்ளுகிறான். அவர்கள் பலதும் பத்தும் பேசி இறுதியில் பாடசாலை விளையாமட்டுப்போட்டிக்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் மத்தியில் நீர்வேலி வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார் என்றும் தனது தலைமையைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதில் வல்லவர். ஓயாது சளசள என்று பேசிக்கொண்டிருப்பது அவர் இயல்பு. விளையாமட்டுப்போட்டி பற்றிய பேச்சு எடுத்ததும் தனக்கு அனுபவப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை விபரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

“திலகவதி ரீச்சர் ஆசிரியகலாசாலையில் என்னோடை படிச்சவ அந்தக் காலத்தில் ஆள்நல்ல ஓட்டக்காரி”

எல்லோரும் உதட்டுக்குள் நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்

கிறார்கள். ஆளுக்காள் கண்சாடை பண்ணுகிறார்கள். ஓரக் கண்களால் கேலியாக இவனைப் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றார்கள்.

இவன் ஒன்றும் அறியாதவனாக அவதானித்துக் கொண்டு இருக்கின்றான்.

“நல்ல ஓட்டக்காரியோ...?” கேட்டு சாவகச்சேரி மயில்வாகனம் வாத்தியார் குலுங்கக்குலுங்கச்சிரிக்கின்றார். கட்டையான தடித்த உருவம் அவருக்கு. அவர் சிரிக்கும் போது வயிறும் மார்பும் தளதள என்று குலுங்கும். அவருக்குக் கன்னத்து மயிர்கள் நரைக்க ஆரம்பித்து விட்டன. ஆனால் பெண்கள் பற்றிப் பேசுவதென்றால் அவருக்கு அல்வாதின்பது போல.

“ஆ... சொல்லுங்கோ... ஸேர்... சொல்லுங்கோ!”

“கொஞ்சம் பொறப்பா!”

“முதல் இந்தக் கேள்விக்கு விடை சொல்லுங்கோ!”

“என்ன கேள்வி?”

“திலகவதி ரீச்சரின் கூந்தல் எவ்வளவு நீளம் இருக்கும்” மனசில் கொஞ்சமும் கல்மிசமில்லாது அவளை மதித்துப் பேசுகின்றவர் போலக் கேட்கின்றார்.

யாரும் வாய்திறக்கவில்லை.

சில மணித்துளிகள் மௌனத்தில் கரைகின்றன.

“பாண்டியன் மனைவி கூந்தலின் மணம் இயற்கையானதா? செய்கையானதா? என்றது போன்ற சந்தேகந்தான் இதுவும்” தமிழ் கற்பிக்கும் வாத்தியார் தனது இலக்கிய ஞானத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“அது கிடக்கட்டும், நீங்க சொல்லுங்கோ...!” மயில் வாகனத்துக்கு அந்தரமாக இருக்கிறது.

“முதல் கேள்விக்கு விடை வரட்டும்”

“நீளமான கூந்தல் பின்னி மடிச்சுக்கட்டி இருக்கிறா”

“மயில்வாகனம் ஸேர், நீங்கள் ஏமாந்து போகப் போகிறியள்”

“ஏன்..? ஏன்...?”

“கொண்டை அவிழ்ந்து நிலத்தில் விழுந்து உண்மை தெரிஞ்சு போச்சு”

“அப்ப நல்ல ஓட்டக்காரிதான்...?”

“நாநூறு, இருநூறு மீற்றரில் அவவைத் தாண்டே லாது.

“அப்படியே...?” மயில்வாகனம் வாத்தியார் நேரில் கண்டவர்போல வெகுவாக இரசித்து பலமாக வாய்திறந்து சிரிக்கிறார். அவர் சிரிக்கச் சிரிக்க அவரது வெகுளித்தனம் வெளியே உதிர்ந்து விழுகிறது.

இவன் அங்கு வந்து அமரும்போது அவள் ஆள் அனுப்பி தன்னிடம் அழைப்பாளோ? என்ற அச்சம் மனசில் இருந்தது.

இப்பொழுது அப்படி அவள் அழைத்திருந்தால் எழுந்து போய் நாலுபேருடன் சேர்ந்திருந்து பேசுவது இதுதானா தவறு கண்ட இடத்தில் அந்த தவறினைக் கண்டிக் காமல் இருந்து விடுவது, அந்தத் தவறுக்கு உடந்தையான குற்றச் செயல். தானும் அந்தக்குற்றம் புரிந்து விட்டதாக இவன் மனசு உறுத்துகிறது. இனி யார் தான் என்ன நினைத்தாலும் அந்த இடத்தில் இருந்து எழுந்து சென்றுவிட வேண்டும்.

மண்ணிலும் விண்ணிலும் கொட்டிக்கிடக்கும் செளந்தரியங்களை இரசித்து அனுபவித்த வண்ணம் மலையகத்து வீதிகளில் இவர்கள் உலாவிவருவார்கள். அந்தச் சமயங்களில் அவள் இல்லம் சென்று தேநீர் அருந்தி உறவுகொண்டாடி வருகின்றவர்களா இவர்கள்?

இவனுக்கு நம்பமுடியவில்லை.

ஆனால் அவள் விஷயங்களில் தானேன் அதீத அக்கறை காட்டவேண்டும்! அது தீமையாக வந்து முடியும். தான் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ளவேண்டுமென இவன் நினைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

அன்று இரவு படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர் வேலுப் பிள்ளை வாத்தியார் இவனைத் தேடிக்கொண்டு அறைக்கு வருகின்றார்.

இவன் எழுந்து படித்துக் கொண்டிருக்கும் புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு இப்பிடி இருங்கோ ஸேர்” எனக் கதிரையைக் கொடுக்கின்றான்.

அவர் வருகை நல்லதுக்கல்லவென இவன் உள் மனம் இவனை எச்சரிக்கிறது.

அவராகக்கதையை ஆரம்பிக்கின்றார்

“தம்பி எதுவும் பரீட்சைக்குப்படிக்கிறியளே?”

“இல்லை..”

“எப்ப பாத்தாலும்” புத்தகமும் கையுமாகத் திரிகிறியள்! அதுகும் நல்லதுதான் சும்மா இருந்து மனதை அலைய விடக்கூடாது, இந்த வயதிலே வலுகவனமாக இருக்க வேணும். பிரமச்சாரியம் சதமற்கடம் என்பார்கள் ஒரு பிரமச்சாரி நூறு குரங்குக்குச் சமம் என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் இந்த மனதைப்பற்றித்தான்” அவர் மனம் ஏதோ நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் இருப்பதுபோல நெஞ்சைத் தொட்டுக் காட்டுகின்றார்.

இவன் மெல்லச்சிரித்துக்கொண்டு, “நான் பிரமச்சாரி அல்ல” என்கிறான்.

“அது நல்லாத் தெரியுந்தம்பி!” சாடையான நையாண்டி அவர் குரலில் இழைகிறது. “திருமணம் ஆகும் வரை நீங்களும் பிரமச்சாரிதான் பிரச்சாரியம் மேலான புருடார்த்தம்”

அவர் சொல்லிக்கொண்டு மௌனமாகிறார் பின்னர் முகத்தை அர்த்தத்துடன் நோக்குகின்றார்.

அவர் பார்வையும் மௌனமும் இவன் மனசில் பட்டுத் துன்புறுத்துகின்றன.

“ஆ... சொல்லுங்கோ! அந்த மௌனத்தைக் கலைக்கிறான்.

“தம்பி தப்பாக நினைக்கக்கூடாது.” அவர் பீடிகையுடன் ஆரம்பிக்கின்றார்.

“அப்பிடி என்ன சொல்லுங்கோ!” இவனுக்கு நெஞ்சு படபடக்கிறது.

“நீங்கள் கொஞ்சம் கவனமாக நடக்கவேணும்”

“என் ஸேர்?” விளங்கிக்கொண்டு விளங்காதவன் போலக்கேட்கிறான்”

“தம்பிலே பிழை இல்லை. அவள் கலைச்சுத் திரிகிறாள். வண்டு பூவை நாடிப்போவது இயற்கை. இதென்னென்றால் பூவெல்லே வண்டை நாடிப்போகுது. கலிகாலம்... கலிகாலம்... கலிமுற்றிப்போச்சு.”

அவர் வாயைக் கிண்டிக்கிளறி, அவர்வாயால் எல்லாம் கேட்பதற்கு இவன் தயாராக வில்லை. அவர் சொல்லச் சொல்ல இவன் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“அதிபர் கவனத்துக்கும் வந்து விட்டுதென்று அறிகிறேன். அதிபர் உங்களைக் கூப்பிட்டுப்பேசக்கூடும். நீங்கள் பட்டதாரியாக இருக்கலாம். எங்களைப்போல உலகம் அடிபடாத சின்னப்பிள்ளை. அனுபவம் போதாது. ஏதோ யோசிச்சு நடவுங்கோ..! நான் வாறன்!”

அவர் எழுந்து அறையில் இருந்து வெளியே போகின்றார்.

இவன் எழுந்து அவரை வழி அனுப்ப மறந்து செய்வதறியாது திகைத்து கட்டிலில் அமர்ந்திருக்கின்றான்.

சூரியனைச் சுற்றிக்கோள்கள் யாவும் சுழன்று வருவதுபோல தனக்குப்பின்னே ஆண்கள் சுற்றி வரவேண்டுமென விரும்புகிறவள் தனலட்சுமி. இது அவளுக்கொரு விளையாட்டு. மனசுக்குப் பிரியமான பொழுது போக்கு. அவள் வீசும் வலையில் வந்து வீழ்ந்து விடாது தப்பித்துப் போகின்றவர்களை அவள் தனக்கொரு சவாலாக எடுத்துக் கொள்வாள். அவள் எந்த ஒரு ஆடவன் மீதும் பிரத்தியேகமான தனி அன்பு செலுத்துவதற்கு இதுவரை ஒருவாய்ப்பு வந்து சித்திக்கவில்லை. அந்த வாய்ப்பு வந்து கிட்டினால் ஆண்கள் பலரைத் தனது கைக்குட் போட்டுக் கொள்ளும் விபரீத ஆசைமனசை விட்டு ஒரு வேளை நீங்கக்கூடும்.

சற்குணம் அவளுக்கொரு சவால். இவன் சராசரி ஆண்களைப்போல இல்லை. இவனையும் ஏனைய ஆசிரியர்களையும் வீட்டுக்கு அழைத்து ஒரு விருந்து கொடுக்கத் தீர்மானித்தாள். வெளிஇடங்களில் இருந்து வந்து இங்கு தங்கி இருக்கும் ஆசிரியர்களைச் சிலர் விரும்பி அழைத்து விருந்து கொடுப்பார்கள்.

ஆசிரியர்கள் அனைவரையும் தனித்தனியாகச் சந்தித்து அழைப்பு விடுகின்றாள். இவனிடம் வருகின்றாள் “ஸேர்வரவேணுமுங்க...” என்கிறாள்.

“என்ன விசேஷம்?”

“ஒண்ணுமில்லீங்க”

“கலியாணம் என்று நினைத்து விட்டேன்”

“யாருக்குங்க...?”

“உங்களுக்கு”

நீங்க இல்லாமலா?

“என்ன...?” இவன் அதிர்ந்து போகிறான். சட்டென்று இவன் மனசைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்து மழுப்பி “ஸேர், இது பகிடியங்க. சீரியசாக எடுத்துக்க வேணாம் நீங்க வராமலா..? எண்ணுதான் சொல்லிக் கிட்டேன்” என்கிறான்.

“அது தெரியும்”

“நாளைக்கு நீங்க நம்ம வீட்டுக்கு வாரீங்க.. சரி தானே!”

“சரி”

“கட்டாயம் எதிர்பார்ப்பேன்”

“சரி வாறெனண்டு சொல்லுகிறனே!”

திலகவதியை மாத்திரம் அவள் தவிர்த்து விடுகின்றாள். கணவன் குழந்தை என்று குடும்பத்துடன் வாழுகின்றவள் அவள். இப்படி ஒருவிருந்துக்கு அழைத்தாலும் அவள் வரப்போவதில்லை.

மயில்வாகனம் வாத்தியார் அம்புலோதிப்பட்டு ஓடியோடி விசாரிக்கின்றார். இவனிடமும் வருகிறார்.

“ஸேர், விருந்துக்கு வருகிறியள்தானே!”

“ஓமோம்”

“திலகவதி ரீச்சர்...?”

“அவ்வைப் போய்க் கேளுங்கோ!” இவனுக்குச் திடீரெனச் சினம் வந்துவிடுகிறது.

மயில்வாகனம் வாத்தியார் பூனையாகப் பதுங்கிக் கொண்டு திரும்புகிறார்.

இவன் வாக்குறுதி கொடுத்தது போல மறுநாள் அவள் விருந்துக்குப் போகவில்லை. தவிர்த்துக் கொண்டான்.

இவனை எதிர்பார்த்து அவளுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அவள் பள்ளிக் கூடம் வந்து இவனுக்கு முகம் கொடுக்கவே இல்லை.

அருகிலுள்ள ஓர் ஆணுக்கு அவள் முகம் கொடுக்காது இருப்பது ஆச்சரியமான ஒரு காரியந்தான்! ஒரு நாகரிகத்துக் காக இவன் அவனைத் தேடிச் சென்று பேசினான்.

“மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க மிஸ்”

“எதுக்குங்க..”?

“நான் வரமுடியாமல் போச்சு”

“எனக்குத் தெரியுமுங்க...”

“எது”

“வரமாட்டீங்கென்னு!”

“அப்பிடிச் சொல்லாதீங்க!”

“உண்மை அதுதானுங்க..”

“இல்லைமிஸ்.. தவறாக நினைச்சுக் கோபிக்கிறீங்க”

“கோவிச்சுக்கிறதுக்கு.. நான் ஆரு ஸேர்!”

“நீங்கள் மனதிலே எதையோவைத்துக் கொண்டு பேசிறியள். ஒரு நாள் உங்கள் வீட்டுக்கு வருவேன்” இவன் சொல்லிக் கொண்டு விலகிவந்து விடுகிறான்

இப்பொழுது இவன் விலகி விலகி ஓடுகிறான். பழிகள். சிக்கல்கள் இவனைத் தேடிக் கொண்டு வருகின்றன. மனசில் ஒரே பாரம், குழப்பம், பாடசாலைக்குள் நுழைந்தால் மனசு காயப்பட்டுப்போகிறது.

இவன் திலகவதியிடம் இருந்து முற்றாக விலகி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டான். அவளைத் தேடிச் சென்று அவளுடன் உரையாடிக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுகின்றான். அவள் அழைக்கும் சமயங்களில் தாமதமாகச் சென்று நின்ற நிலையில் இரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு மெல்ல நகர்ந்து விடுகின்றான். அவள் படிப்பதற்கு நூல்கள் கேட்டால் கையில் கொண்டுவரவில்லையென மனமறியப் பொய் கூறுகிறான்.

இதனால் தன்னை நினைத்து இவன் வெட்கப்படு

கின்றான். இப்படிப் பொய்யாக ஒரு வாழ்வு வாழ நேர்ந்தது எண்ணி மனசு கலங்குகிறது. திலகவதியைத்தான் துன்புறுத்திக் கொண்டிருப்பதாக இவன் உணருகின்றான். அவள் முன்னர் போல உற்சாகம் இல்லை. வகுப்பில் கலகலப்பாகப் பேச வில்லை. எதனையோ இழந்துபோன ஏக்கத்தில் வாடிப் போய் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறாள். பாடசாலைக்கு லீவுபோடாமல் வேலை செய்யும் ஆசிரியை. அவள் சொந்த ஊரில் வாழுவதுபோல இங்கு குடும்பத்துடன் இருக்கின்றாள் அவளுக்கு லீவு அதிகம் தேவைப்படுவ தில்லை. இப்பொழுது இடையிடையே லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டில் தங்கிவிடுகின்றாள். பாடசாலைக்கு வருவதில் அவளுக்கு நாட்டமில்லை. இங்கு வருவதனால் வேதனையும் வெறுப்புமே மிஞ்சுகிறது.

அன்று அவள் பாடசாலைக்குச் சமூகம் கொடுக்க வில்லை. வீட்டில் இருந்து சிலயார் தூரத்தில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் பிரதான வீதியில் கணவன் குழந்தை யுடன் வருகின்றாள். மலைகளுக்கிடையில் ஓடி ஒளியும் ஆதவனைப் பார்த்து வேதனை உறுகின்றாள். நெடுமூச் செறிகின்றாள். மனசை நெருடும் அந்தக்காட்சியை உற்றுப் பார்த்தவண்ணம் நிற்கின்றாள்.

அவள் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் அந்த வீதியில் பொழுது போக்காக மெல்ல நடந்துவருகின்றார்கள். இவன் அவர்களுடன் சேர்ந்து வருகின்றானா?

அவள் விழிகள் தேடுகின்றன. இவனை அவள் கண்டு கொள்ளுகிறாள் இருண்டு கிடக்கும் அவள் முகம் பட்டென்று ஒளிரும் மின் குமிழ்போல ஒளிருகிறது. அவள் சுறுசுறுப்பாகிறாள். அவளின் திடீர் உற்சாகம், மலர்ச்சி கண்டு அவள் கணவர் இரு வரையும் அவதானித்து மெல்ல நகைக்கிறார். “வாங்கஸேரவை... வாங்கோ... எல்லாரும் ஒரு

ரீ குடிப்பம்” அவர் மரியாதையாக அழைக்கின்றார்.

அவர்கள் குழந்தை இவனைக் கண்டு “மாமா” என்று மிழற்றுக் கொண்டு இவனிடம் தாவுகின்றது.

குழந்தையை இவனிடம் கொடுத்து விட்டு அவள் மெல்ல நடக்கின்றாள்.

அவர்கள் எல்லோரும் உள்ளே வந்து சோபாக்களில் அமருகின்றார்கள்.

அவள் கணவன் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

அவள் தேநீர் தயாரித்து வந்து ஆவி பறக்கப் பரிமாறிய பின், தானும் அமர்ந்து கொள்ளுகிறாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெருகிக் கொண்டு வரும் இந்தக் குளிருக்கு சூடான தேநீர் இதமாக இருக்கிறது. தேநீர் உள்ளே போனதும் மயில்வாகனம் வாத்தியாருக்குப் புதிய உற்சாகம் பிறந்து விடுகிறது. இப்பொழுது அவள் மடிமீது அமர்ந்திருக்கும் குழந்தையைப் பார்த்து, “பேபிக்கு எந்த மாமா வேணும்? சொல்லுங்கோ!” எனக்கேட்கின்றார்.

பலர் கூடி இருக்கும் இடத்தில் இப்படியொரு அப்பாவித்தனமான கேள்வி கேட்கக்கூடாது என்பது அறியாத மனிதர் அவர்.

குழந்தை அவனிடம் இருந்து விடுபட்டு மெல்ல அடி-எடுத்து வைத்து இவன் மடியில் தாவுகிறது. இவன் குழந்தையைத்தூக்கி முத்தமிட்டுக் கொண்டு மடிமீது வைத்துக் கொள்ளுகின்றான். ஆசிரியர்கள் முகங்களில் அசடு வழிகிறது. அதை மறைக்க எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார் மயில்வாகனத்தாரை இரகசியமாக முறைக்கிறார். அது தனக்கு விடப்படும் எச்சரிக்கை என்பது அவருக்கும் தெரியும். வெளியே போய் மங்களம் பாடப்போகிறார் என்பதை அவர் உணருகின்றார்.

அவள் கணவர் மகளை ஆசையுடன் நோக்கி புன்னகைக்கிறார்.

“பேபிக்கு மாமாவைத் தெரிகிறது” அவள் விழிகளை அகலத்திறந்து இவனை நெருக்கமாக நோக்கி பலமாகச் சிரிக்கின்றாள்.

இவன் அவள் கணவனைச் சாடையாக அவதானித்துக் கொண்டு, மடி மீதிருக்கும் குழந்தையின் மேல் பார்வையைத் தாழ்த்துகின்றான்.

“பிறியாக இருக்கிற நேரங்களிலே வந்து போங்க..” அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்படுகையில் அவள் கணவர் அன்பாகச் சொல்லி அனுப்புகின்றார்.

இவனுக்கு மனதில் ஒரே போராட்டம். வேண்டாத சிக்கலில் சிக்கித்தவிப்பதான மனக்குழப்பம். அம்மாவும் சகோதரிகளும் இதை அறிந்தால் அவர்களுக்கு தான் என்ன சொல்வது? இவன் எடுத்துச் சொல்லும் தன்பக்க நியாயங்களை அவர்கள் நம்புவார்களா?

ஒரு பெண்ணின் நெருக்கத்தை முற்றாக நிராகரிக்க முடியவில்லை. அவள் தேடித்தேடிச் சொரியும் அன்பில் நனையாமல் எப்படி ஒதுங்கி இருக்க முடியும்? அவள் கன்னிப் பெண்ணல்ல, திருமணமானவள். கண்நிறைந்த கணவர். நல்ல மனிதர். அவரை வைத்துக் கொண்டு அவள் இப்படி ஏன் அலைகின்றாள்? அவளுக்கு அவரிடம் என்ன கிடைக்க வில்லை. அல்லது ஒரு ஆணிடம் ஒருபெண்ணுக்குப்பிரியம் உண்டாவதற்கு எந்தவொரு நியாயமும் வேண்டிய தில்லையோ!

பாடசாலை ஒரு நரகமாகத் தோன்றுகிறது. அங்கு போனால் அவளைச் சந்திக்க நேருகிறது. அவளைச் சந்திக்காமல் இருப்பதற்கு வழி என்ன?

அவளால்தான் மனசுக்கு இத்தனை சங்கடங்கள்!

ஆனால் அவள்சந்திப்பு இல்லாமல் இருப்பதை நினைத்துப் பார்க்கவும் இயலவில்லை. இதயம் வெடித்துச் சிதறிவிடும் போலத்தோன்றுகிறது.

அவள் கணவர் இதை அறிந்தால்... ? அவர் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது? அவர் மிக நல்ல மனிதர். அந்த மனிதருக்கு நான் துரோகம் இழைக்கிறேனா?

இவன் மண்டை வெடித்துவிடும் போலத் தோன்றுகிறது. விண்விண் என்று இடிக்கிறது. செவிகள் கூவுகின்றன. உறக்கமின்றிப்பல இரவுகள் கிடந்து உழலுகிறான்.

இவன் உடல் மெலிந்து இளைத்துப்போனான் இவன் விழிகளில் இளமை ஒளி இல்லை. முகத்தில் மலர்ச்சிஇல்லை. உடலில் உற்சாகம் இல்லை. நடையில் உறுதிஇல்லை. இவன் துயரமும் குழப்பமும் மிகுந்த மனிதனாக மாறிப்போனான்.

பாடசாலையில் ஒருதினம். அவள் வகுப்பறை தாண்டி இவன் செல்லும் சமயம் அவள் எழுந்து, “ஸேர்..” என மெல்ல அழைக்கின்றாள்.

இவன் அவள் குரல் கேட்டுத் தரித்து நிற்கின்றான்.

அவள் மெல்ல அருகில்வந்து, “பேபி மாமாவைத் தேடுகிறாள்” என்கிறாள்.

“வாறன்” சொல்லிக் கொண்டு இவன் போய்விடுகின்றான். அவள் பாடசாலையில் இருந்து சென்று இவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

இன்று இவனிடம் மணந்திறந்து பேச வேண்டும். எல்லாவற்றையும் சொல்லித் தீர்த்து விட வேண்டும். கணவர் வந்து சேருவதற்கு முன்னர், இவன் வந்து விடவேண்டும் என அவள் திட்டமிட்டு எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

அவள் எதிர்பார்த்திருந்து போல எதுவும் நடக்கவில்லை.

கந்தோரில் இருந்து கணவர் வீடுவந்து சேர்ந்து

விட்டார்.

மாலை இருள் மெல்ல மெல்லப் பரவி தடித்துக் கனக்க ஆரம்பிக்கிறது.

அவளுக்கு ஏமாற்றம்.

இவன் வரவில்லை. வரவே இல்லை.

இவன் இப்படி நடந்து கொள்வானெ அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அடிப்படையில் இவன் உண்மையானவன். நேர்மையானவன்.

இவன் இன்று அப்படி இல்லை. இவன் இந்தநிலைக்கு ஆளாக யார் காரணம்? இதில் எனக்குரிய பங்கென்ன? இனி இந்தநிலைமை தொடரக்கூடாது. இதற்கொரு முடிவு கண்டாக வேண்டும். மனதில் திடமாக அவள் தீர்மானித்துக் கொள்கிறாள்.

விடுமுறை நாட்களில் வீட்டு நினைவுகள் வந்து இவனை ஆக்கிரமிக்கின்றன. இன்று சனிக்கிழமை, ஓய்வு நாள். பாடசாலை இல்லாத நாட்களில் சற்றுத்தாமதமாகவே இவன் படுக்கையில் இருந்து எழும்புவான். உறக்கம் கலைந்த பிறகும் குளிருக்கு அஞ்சி கம்பளியினால் இறுகப் போர்த்துக் கொண்டு கிடப்பான்.

இன்றும் வழமை போலப்படுத்துக் கிடக்கின்றான். நினைவுகள் வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன. அம்மா இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்? முற்றம் கூட்டு வரா? அல்லது மாடுகன்று பார்ப்பாரா? அக்கா நிச்சயம் அடுக்களைக்குள். தங்கச்சியவை என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள். படிப்பார்கள் அல்லது அக்காவுக்கு உதவி புரிவார்கள் அல்லது அம்மாவுடன் நிற்பார்கள். சின்னத்தங்கச்சி படுகட்டி. வீட்டு வேலைகள் செய்வதற்குப் படுகள்ளி. குனிந்து, நிமிர்ந்து ஒரு சின்ன வேலை செய்யமாட்டாள். தனது தேவைகளுக்கு மற்றவர்களை ஏவிக் கொண்டிருப்பாள். அவளுக்கு எல்லோரும் ஏவற்காரர்கள். அவள் செய்யும் சுட்டித்தனங்கள் பொறுக்க இயலாது, இளையசகோதரிகள் இருவரும் இவனைக் குறைபட்டுக் கொள்வார்கள். அவள் போடும் தாளங்களுக்கு கெல்லாம் இவன் ஆடுவான் இவனால் அவள் கெட்டுப்போகிறாள் என்று குற்றம் சுமத்துவார்கள். அம்மா, அக்கா இருவரும் அவள் செய்யும் அட்டகாசங்களைப் பார்த்து இரசிப்பார்கள். அவளுக்கு அப்பாவைச் சரியாகத் தெரியாது. அவள் சிறு குழந்தையாக இருக்கும்போது அப்பா இறந்து போனார்.

அப்பா இறந்த பிறகு தோட்டந்துரவுகளைப் பார்க்

கின்ற பொறுப்பும் அம்மா தலையில் ஏற்றுக் கொண்டார். சில சமயம் இப்பொழுது அம்மா தோட்டத்துக்குள் நிற்கக் கூடும். கூலி ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு தோட்ட வேலைகள் செய்வித்துக் கொண்டு நிற்பார். சமையல் செய்வது அக்காவுக்கு கைவந்தகலை, வாய்க்கு ருசியாக எல்லோருக்கும் சமைத்துப் போடுவதில் அலாதியான விருப்பம். அக்காவுக்கு வயது ஏறிக்கொண்டு போகிறது. அக்கா திருமணம் விரைவில் செய்து வைக்க வேணும். தூரத்துச் சொந்தத்தில் பொருத்தமான ஒருமாப்பிள்ளை இருப்பதாக அம்மா கடிதம் எழுதி இருக்கின்றார். உத்தியோக மாப்பிள்ளையாம். விடுமுறையில் வீட்டுக்குப் போய் அக்காவின் சம்பந்த அலுவல்கள் பார்க்க வேணும் அக்காவுக்குப் பிறகு மூன்று தங்கச்சிகள். நிலபுலங்கள் இருந்தாலும் எவ்வளவு பொறுப்பு! ஒரு ஆண் துணை இல்லாமல் இந்தக் காரியங்கள் செய்து முடிக்க இயலாது. அப்பாவின் பொறுப்புச் சுமக்க என்று வந்து பிறந்திருக்கும் தனியன் இவன்.

குடும்பச்சுமைகளோடு வந்த இடத்தில் எதிர்பாராத ஒரு தொல்லை. பாடசாலைக்குச் சென்றால் மனசில் அமைதியில்லை. அவளைவிட்டு ஒதுங்கிக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. மாற்றலாகி வேறுபாடசாலைக்குச் சென்று விடலாம். இவனைப் பொறுத்தவரை அது இங்கு இலகு வாகச் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. மாற்றலாகிச் செல்வ தென்பது உண்மையில் தன்னைத்தான் ஏமாற்றும் போலி நியாயம். அவள் மீது இனம்புரியாத ஈர்ப்பு, விடுதல் அறியா விருப்பு, மனசில் வளர்ந்து விட்டது எப்பொழுதும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டு மென்னும் ஆவல் மனசுள் ஒளிந்திருக்கிறது. இந்த மனநிலை எப்படி உருவானது? ஒருபெண் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்க இயலுமென்பதை

இவன் இப்பொழுது தான் உணர முடிகின்றது.

நீண்ட நேரம் மனக் குழப்பத்துடன் படுக்கையில் கிடந்தவன் பின்னர் எழுந்து, காலை உணவு உண்டு, பிறகு அறைக்குள் நுழைந்து கையில் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் கட்டிலில் சரிந்து படிக்க ஆரம்பித்த கின்றான்.

இன்னும் சிறிது நேரம் தாமதித்துக் கடிதங்கள் வந்து சேர்ந்து விடும். இன்று வீட்டில் இருந்து கடிதங்கள் பெரும்பாலும் வரக்கூடுமென இவன் எதிர்பார்க்கின்றான். அதன் பிறகு எழுந்து வெளியே செல்ல வேண்டும் என்பது இவன் தீர்மானம்.

சற்று நேரம் கழிந்திருக்கும். இவன் அறைக் கதவு தட்டப்படும் மெல்லிய ஓசை இவன் செவிகளில் லேசாக விழுகின்றது.

புத்தகத்தை மூடிவைத்து விட்டு “யெஸ்...” என்று குரல் கொடுத்த வண்ணம் எழுந்து சென்று கதவை மெல்லத் திறக்கின்றான்.

அவள் கணவர் முகம் மலர்ந்து சிரித்த வண்ணம் கதவுக்கு வெளியே நிற்கின்றார்.

இவன் அவரைக் கண்டு மின்தாக்கியவன் போல அதிர்ந்து போகின்றான். செய்வது என்ன என்று அறியாது சில கணம் தடுமாறுகின்றான்.

இவனுக்கு உண்டான தடுமாற்றத்தைப் புரிந்து கொண்டு “நான் உள்ளே வரலாமா?” என நாகரிகமாக அவர் மெல்லக் கேட்கின்றார்.

“வாருங்கோ... வாருங்கோ...” பதற்றம் சற்றும் தணியாத நிலையில் உள்ளே திரும்பி வசதியாகக் கதிரையை இழுத்து விட்டு அதில் அமருமாறு கைகளால் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

அவர் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டு, மலர்ந்த முகத்திதல் புன்னகை மாறாமல் இவனை நோக்குகின்றார்.

இவன் மிகுந்த குழப்பத்துடன் தொடர்ந்து நின்று கொண்டிருக்கின்றான். அதை அவதானித்து விட்டு “இருங்கோ ஸேர்” என அன்பாகக் கூறுகின்றார்.

இப்பொழுதுதான் இவன் தனது தவறைப்புரிந்து கொண்டு கட்டிலின் மேல் அவசரமாக உட்காருகின்றான்.

இவன் உட்கார்ந்த பிறகும் இவனுக்குண்டான பதற்றமும் குழப்பமும் இன்னும் தீர்ந்தபாடாக இல்லை.

இவனைப் பரிவுடன் அவர் நோக்குகின்றார். இவனுக்கு ஏற்பட்ட மனக்குழப்பத்தைப் போக்கி இவனை அமைதிப்படுத்த மனம் கொண்டு பிரியமுடன் நோக்குகின்றார். நான் வந்திருப்பதன் நோக்கம். .. இண்டைக்கு நீங்கள் லஞ் எங்களோடை எடுக்கிறியள். அதுக்கு உங்களை அழைப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்” என்கிறார் சுருக்கமாக.

இவன் பதற்றம் இப்பொழுதும் முற்றாகத் தீரவில்லை. இவனால் வாய் திறந்து பேச இயலவில்லை. மௌனமாக அவரைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“ஸேர்! நீங்கள்வாறியள். சரிதானே!”

“சரி” முடுக்கி விடப்பட்ட பொம்மையா இவன் வாய்திறக்கின்றான்.

“எப்பிடிவரப்போறீங்க...?”

“பஸ்ஸில்...”

“நல்லது... ருவல்தேட்டி... மறந்து போகாதீங்க! அப்ப.. நான் வரப்போகிறேன்.

அவர் அங்கிருந்து எழுந்துவிட்டார். இவன் எழுந்து அவர் பின்னே வருகின்றான்.

வீதி ஓரத்தில் நிறுத்தி விடப்பட்டிருக்கும் மோட்டார் சயிக்கிளில் ஏறி அமர்ந்து, மீண்டும் இவனிடம் விடை

பெற்றுக் கொண்டு அவர் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்றார்.

இவன் அறைக்குத் திரும்புகின்றான்.

மீண்டும் கட்டிலின் மேல் விழுந்து படுத்துக் கொள்ளுகின்றான்.

இவன் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகம் கவனிக்கப் படாது கட்டிலின்மீது கிடக்கிறது.

அவள் புரியாத ஒரு புதிர். அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் கணவரும் இவனால் இப்பொழுது விளங்கிக் கொள்ள இயலாத ஒரு மனிதராக இவனுக்குத் தோன்றுகின்றார்.

அவர் இவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்து தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து விட்டுப் போயிருக்கின்றார். இருந்தாற் போல இப்படிவந்து அழைப்பதன் நோக்கம் என்ன? மனசில் வஞ்சனையுடன் அழைத்துப்போவதாக இருக்கலாம். அவர் இருவருக்கும் இடையிலுள்ள உறவை அறிந்து வைத்துக் கொண்டு தனிமையில் விருந்துக்கழைத்து...?

அச்சம் இவன் மனசில் மெல்லப்பரவுகிறது.

அவர் அறியாத வண்ணம் யாவையும் அவள் மறைத்து விட்டு, வெளியில் ஏதேதோ காரணங்கள் சொல்லி தந்திரமாக வீட்டுக்கு அழைக்கின்றாளா?

இவனுக்கு ஒன்றும் தெளிவாக இல்லை. முற்றாக இவன் குழம்பிப்போனான்.

பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலத் தோன்றுகிறது.

அவள் வீட்டுக்கு மதிய உணவுக்குப் போவதா? அல்லது தவிர்த்து விடுவதா?

ஒரு முடிவுக்கு வரவியலாது இவன் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

குளிர்ந்த நீரில் நீராடினால் புத்துணர்ச்சியும் புதுத் தெம்பும் பிறக்குமென எண்ணுகின்றான்.

இவன் வழமையாகச் சென்று நீராடும் பீலிக்கரை நோக்கி, விடுதிக்குப் பின்புறமுள்ள படிக்கட்டுக்கள் வழியே மெல்ல மெல்ல அடிஎடுத்து வைத்து கீழே இறங்குகின்றான்.

இவன் உடலை மட்டும் குளிப்பாட்டுவதற்கு இவனால் முடிந்தது. உள்ளக் கொதிப்பும் கொந்தளிப்பும் தணிவதாக இல்லை.

நேரம் பன்னிரண்டுமணி தாண்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

இவன் அவள் விருந்துக்குச் செல்ல இன்னும் தயாராக வில்லை.

இவனால் திடமான ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை.

இவன் மனசுக்குள் தொடர்ந்து ஓயாதபோராட்டம்.

இந்தச்சமயம் ஒரு மோட்டார்சயிக்கிள் வந்து விடுதிமுன் தரித்து நிற்கிறது.

திறந்து கிடந்த விடுதி வெளிக்கதவுவழியாக “ஹலோ...” எனக்குரல் கொடுத்த வண்ணம் அவள் கணவர் உள்ளே வருகின்றார்.

அறைக்கு வெளியே நடுஹோலில் அமர்ந்திருக்கும் இவன் எழுந்து, வாருங்கோ...” என வரவேற்கின்றான்.

“நான் புறப்படத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறேன்...” இவன் சொல்லிச் சமாளிக்கின்றான்.

“இந்த நேரம் பஸ் கிறவுட்டாக இருக்கும். அதுதான் நான்...”

“உங்களுக்கு வீண் சிரமம்”

“ஒரு சிரமமுமில்லை”

“இரண்டு நிமிஷம்....”

“தாராளமாக”

இவன் விரைவாக அறைக்குள் புகுந்து உடை மாற்றி அவருடன் செல்வதற்குத் தயாராகப் புறப்படுகின்றான்.

வீட்டு வாசலில் இவர்கள் வருகையை எதிர்பார்த்து குழந்தையுடன் அவள் காத்து நிற்கின்றாள்.

இவனைக் கண்டு “மாமா” எனக்குழந்தை துள்ளிக் கொண்டு ஓடி வருகிறது.

இவன் குழந்தையை வாரி அணைத்துத் தூக்கு கின்றான்.

அவள் குழந்தையையும் இவனையும் பார்த்து நெகிழ்ந்து சிரிக்கின்றாள்.

அவசரமாகப் புறப்பட்டு அவருடன் வந்துவிட்டதால் வெறுங்கையுடன் வந்திருப்பது இப்பொழுதுதான் இவன் நெஞ்சில் உறைக்கிறது. குழந்தைக்காவது ஏதும் வாங்கி வந்திருக்கலாம். நினைக்க வெட்கம் சூழுகிறது.

அவர்கள் இவனை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து அமருகின்றார்கள்.

“நீங்கள் என்ன குடிக்கிறீர்கள்?” அவர் இவனிடம் நாகரிகமாக மெல்ல வினவுகிறார்.

அவரைப்பார்த்து இவன் உதட்டுக்குள் சிரிக்கின்றான்

“ஸேருக்குப்பழக்கமில்லை” அவள் முந்திக் கொண்டு சொல்லுகின்றாள்.

“மன்னிக்கவேணும்” அவர் எழுந்து அறை ஒன்றினுள் நுழைகின்றார்.

அவள் சாப்பாட்டு மேசையை ஒழுங்குபடுத்துவதில் ஈடுபடுகின்றாள்.

சற்று நேரம் கழிந்து அவர் மெல்லச் சொருமி வாயைத் துடைத்த வண்ணம் அறையில் இருந்து வெளியே வரு கின்றார். அவர் வருகையைத் தொடர்ந்து மெல்லிய சாராய வாசனை அங்கு பரவுகிறது.

அவர் இவன் அருகே வந்து “சொறி... சாப்பிடு வோமே!” என்கிறார்.

சாப்பாட்டு மேசையில் இவனும் அவரும் எதிர் எதிரே உட்காருகின்றார்கள்.

அவள் பார்த்துப் பார்த்து இருவருக்கும் பரிமாறு கின்றாள்.

இவன் அவர்களுக்கு இன்று விருந்தாளி அல்லவா? அதிக அக்கறையுடன் அவள் இவனைக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறாள்.

அவள் காட்டும் அதீத அக்கறையில், இவனுக்கு அக்கா நினைவு நெஞ்சில் எழுகிறது. அக்காவும் இப்படித் தான். நல்ல சுவையான உணவானால், இவன் போதும் போதுமென ஊட்டிக் கொண்டிருப்பாள்.

“ஸேருக்கு நல்லாக் குடுக்கிறீங்க, எனக்கும் கொஞ்சம் தாருங்க” நெஞ்சில் கல்மிசம் இல்லாது சொல்லிச் சிரிக்கிறார்.

உணவு மேசையில் இருந்து எழுந்த பின்னர், திரும்பவும் “சொறி” சொல்லி இவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு சிகரெற் ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

இவன் குழந்தையை மடிமீது வைத்துக் கொண்டு அவர்களோடு அமர்ந்திருந்து சிறிது நேரம் பேசுகின்றான். பின்னர் தான் தங்கி இருக்கும் விடுதிக்குச் செல்ல இவன் தயாராகின்றான்.

“ஸேர் இந்த நேரம் எங்கே போகப்போறியள்! ஆறுதலாகப் போகலாம்” என்கிறார் அவர்.

“மேலே கட்டில் இருக்கு எல்லாம் தயார்பண்ணி விட்டிருக்கிறேன் போய்ப்படுங்கோ!” அவள் அவரோடு சேர்ந்து கொண்டு தடுக்கிறாள்.

இவனால் அவர்கள் வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழிக்க இயலவில்லை.

அந்த வீட்டு மச்சு, மலையகத்தின் பலவீடுகளில் இருப்பதுபோல வலுவான மரப்பலகைகளினால் உரு

வானது. மச்சுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் மரப்பலகை களில் செய்த ஒடுக்கமான படிகளில் ஏறவேண்டும்.

இவன் எழுந்து நிதானமாகக் கால் எடுத்து வைத்து மாடிக்கு வருகின்றான்.

குழந்தை இவனைத் தேடிக் கொண்டு பின்னால் ஓடிவருகின்றது.

குழந்தையைத் தூக்கிக்கட்டிலில் படுக்க வைத்து, இவனும் அருகே படுத்துக் கொள்கிறான்.

இவன் தனிமையில் அங்கு வந்து சேர்ந்ததும் மீண்டும் அவள் நினைவுகள் தலைதூக்க ஆரம்பித்தன.

இவனுக்குத் தூக்கம் வருவதாக இல்லை.

அவர்கள் இவனை அழைத்து விருந்து தந்தார்கள். ஆனால் இவனுக்கு இந்த விருந்து எதற்காகத் தந்திருக்கின்றார்கள்?

இது இவனுக்கு விளங்காத புதிர்!

அவர் ஒரு நல்ல மனிதராகத் தோன்றுகின்றார். மனசில் களங்கமில்லாத கனவான். அதிர்ந்து பேசாத நாகரிகம் உள்ளவர்.

அவர் மீதும் இவனால் பூரண நம்பிக்கை கொள்ள முடியவில்லை.

சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் எண்ணங்களின் குழந்தைகள் தானே!

இவன் நிதானமாக இருக்க வேண்டுமென இவனது உள்மனம் இவனை எச்சரிக்கின்றது.

அவள் நினைவுகளில் இருந்து முற்றாக விடுபட வேண்டும். இங்கிருந்து விரைவாகப்புறப்பட்டுப் போக வேண்டும் என நினைத்த வண்ணம் கட்டிலின்மேல் விழித்துக் கொண்டு கிடக்கின்றான்.

இவன் அருகில் படுத்துக்கிடக்கும் குழந்தை மெல்ல உறங்கிப்போய்விடுகிறது.

மாடிக்குக் கீழே எந்த ஒருசிறுசலனமும் இல்லை. அவர்கள் இருவரும் உறங்கிவிட்டார்கள் போலத் தோன்றுகிறது.

இவன் உறங்குவது போல கண்களை மூடி கட்டிலின் மேல் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடக்கின்றான்.

இப்படி எவ்வளவு நேரம் படுத்துக் கிடந்திருப்பானோ தெரியாது!

வீட்டில் இருந்து மோட்டார் சயிக்கிள் புறப்பட்டுச் செல்லும் சத்தம் கீழே எழுகிறது.

இவன் இடது கரத்தைத் தூக்கி கடிகாரத்தில் நேரத்தைக் கவனிக்கின்றான்

நேரம் ஐந்துமணியை நெருங்குகிறது.

மாடிப்படிகளில் யாரோ எறிவரும் சத்தம் இவன் செவிகளில் வந்து விழுகிறது.

இவனுக்கு இதயம் படபட என வேமாக அடிக்க ஆரம்பிக்கிறது.

காரணங்கள் எதுவெதுவோ சொல்லி கணவரைத் தந்திரமாக வெளியே அனுப்பி வைத்து விட்டு தனிமையில் சந்திப்பதற்கு அவள் தேடிவருகின்றாள்.

இல்லையேல் இப்படி ஒரு தனிமை நாடி எதற்காக அவள் இங்கு வரவேண்டும்?

வேறு எதற்காக அவள் வருகிறாள்? கடலின் ஆழத்தைக் கண்டறிந்தாலும் பெண்கள் மனசின் ஆழத்தைக் கண்டறிய முடியாது.

அவள் இங்கு வருவது அறியாதவன் போல இவன் அசைவின்றிக் கிடக்கின்றான்.

“கூப்பிட்டது கேட்கயில்லை? கீழே வாங்க ரீ குடிக்கலாம்” சொல்லிக்கொண்டு வந்து கட்டில் அருகில் நிற்கிறாள்.

அவள் தேநீருக்கு இங்கு வந்தா அழைக்க வேண்டும்?
இது பொய்

அவள் வாசனை இவன் சுவாசத்தில் தொட்டு மணக்கிறது.

உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்து எழுகின்றன.

ஒருபெண்ணின் ஆசையைத் தீர்த்து வைக்க இயலாதவன் ஒருபேடி எந்தப்பெண்ணும் மனவிருப்பத்தை வாய்திறந்து சொல்வதில்லை.

இவன் கண்களை மெல்லத் திறக்கின்றான்.

அவள் குழந்தையைப் பார்த்த வண்ணம் கட்டில் அருகே நிற்கின்றான்.

இவன் உணர்ச்சிகள் கட்டறுத்துப் பீறிப்பாய்கின்றன.

இவன் பட்டென்றெழுந்து அவள் கரத்தை இறுகப் பற்றிப் பிடிக்கின்றான்.

அவள் அதிர்ந்து போகின்றாள்.

அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவள் ஒரு கணத்தில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு இவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைகின்றாள்.

இவன் திகைத்து நிலைகுலைந்து தலைகுனிந்து நிற்கின்றான். உடல் படபடக்கிறது. கொட்டும்வியர்வையில் உடைகள் நனைகின்றன.

அவள் விழிகளில் சினம் பொங்க, இவனை எரிப்பது போல வெறித்து நோக்குகிறாள். உதடுகள் இறுகிக்கிடக்கின்றன. உடல் லேசாக நடுங்குகிறது. இவனை ஓங்கி அறைந்த கரம் உறைக்கிறது.

சிலகணங்கள் உணர்ச்சி வெறியில் வெந்து மெல்ல உறைந்து கரைந்து போகின்றது.

இவன் அசையாமரமாக நின்று கொண்டிருக்கின்றான். பொங்கும் அவள் மனசு மெல்ல மெல்ல தணிந்து அமைதி அடைகிறது.

பெருமூச்சொன்று துயரத்துடன் வெளிப்படுகின்றது.

அவள் மனசைச் சாந்திப்படுத்திக் கொண்டு இவனை

நிதானமாகப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்.

“சின்ன வயதில் அம்மா இறந்து போனா. எனக்கொரு தம்பி, அப்பா ஒருகுறைவைக்காமல் எங்களை வளர்த்தார். இளவயதில் தாரமிழந்தவர், வேறு திருமணம் செய்திருக்கலாம் எங்களுக்காக வாழ்ந்தார். தம்பி தான் விரும்பிய ஒரு பெண்ணோடு கூடிப்போய்விட்டான். அப்பா பிடிவாதக்காரர். மன ஓர்மம்பிடித்தவர். அவனைக் கை கழுவிவிட்டு விட்டார். அவன் அவரைப் போலப் பிடிவாதக்காரன். அன்று போனவன் போனவன்தான். அவன் பற்றி ஒருதகவலும் இல்லை. என்னால் அவனைமறக்க முடியவில்லை. அவனை என்மனம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பா இறந்து விட்டார். பலவருஷங்களாகியும் அவன் என்னிடம் வர வில்லை. வருவான் என்று நம்பிக்கையும் இல்லாது போய்விட்டது” அவள் விழிகள் கலங்குகின்றன.

அவள் சிறிது நேரம் மௌனமாக நிற்கின்றாள் பின்னர் கலங்கும் விழிகளைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டு சொல்லுகின்றாள்.

“உன்னை முதல் முறை பார்த்து நான் அதிர்ந்து போனேன். நீ அவன் போலவே இருக்கின்றாய். அவன் என் முன்னே வந்து நிற்பது போலத் தோன்றினாய்; தேடிக்கொண்டிருந்தவனைக் கண்டடைந்து விட்டதாக மனம் குதூகலித்தது. நீ என் தம்பியானாய். உன்னில் இருந்து விலகி இருக்க முடியவில்லை” இவன் முகத்தைக் குறிப்பாகப்பார்க்கின்றாள். இவன் அசையாது நிற்கின்றான். இவனிடத்தில் எந்த மாறுதலும் அவளால் கண்டு கொள்ள இயலவில்லை. அவள் வேதனையுடன் தொடர்கின்றாள்.

“ஆரம்பத்தில் நான் இந்த உண்மையைச் சொல்லி இருக்கலாம். சொல்லியிருந்தால் நீ என்ன நினைத்திருப்பாய்? இன்று தவறாக நடந்து கொள்ளும் ஆணும் பெண்ணும் தங்களுக்குள் இருப்பது சகோதர உறவு என்று தானே பாது

காப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்த உறவுக்கு மாசு கற்பிக்கிறார்கள். பிறகுதான் சமூகத்துக்கு உண்மை தெரிய வருகிறது. அப்ப நான் சொல்லி இருந்தால் என்னைத்தவறான ஒருத்தியாக கருதி இருப்பாய். சமயம் வரும் வரை காத்திருந்தேன். ஒருநாள் இங்கு வருமாறு உன்னை அழைத்தேன். நீ வரவே இல்லை. உனக்கொரு அக்கா இருக்கிறா? இல்லையா?”

இவன் அதிசயமாக அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க கின்றான்.

“உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? உன்னைப் பற்றி நான் எல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கின்றேன். உன்னில் என் தம்பியை நான் காண்கிறேன். என்னில் உன் அக்காவை உன்னால் ஏன் காணமுடியவில்லை? இதுதான் ஆண்களுக்குரிய பார்வையா? எங்களோடு இருக்கும் ஆசிரியர்கள் குணமும் இததான். நீ வித்தியாசமானவனாக இருப்பாய் என்று நான் எதிர் பார்த்தேன். அது தவறு என்பதை இப்ப உணருகிறேன்.

“என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ!” இவன் குரல் தளதளக்கப் பணிவாகக் கேட்கின்றான்.

அவள் சத்தமிட்டுச்சிரிக்கின்றாள்.

வாழ்க்கை என்பது சினிமா அல்ல. சினிமாக்கதை அல்ல. வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேணும். யதார்த்தம் கற்பனையை விடப் புதுமையானது. எங்கள் உறவு வித்தியாசமானது உன்னால் அதைப்புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உனக்குக்கை நீட்டி அடித்து விட்டேன். ஆனால் உன்னிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்கப் போவதில்லை.

“அக்கா..!”

“அக்கா மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டியதில்லை, இல்லையா? இன்னொருமுறை சொல்லு!

“அக்கா..!”

“அப்...பா...! நான் பட்டவேதனைகள் எல்லாம் தீர்ந்து போச்சு. இப்பவாவது நீ என்னை விளங்கிக் கொண்டு விட்டாய்”.

இவனை அவள் நெருங்கி வந்து அடிபட்ட இவன் கன்னத்தைச் சுகமாக வருடி விடுகின்றாள்.

இவன் விழிகள் அணை உடைத்துப்பாய்கின்றன.

அவள் விழிகளும் பெருகுகின்றன.

இவன் கண்ணீரை அவள் மெல்லத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு “இனி நீ எனக்குச் ஸேர் இல்லை... புரிகிறதா”!

இவன் மெல்லச் சிரிக்கின்றான்.

குழந்தை நித்திரை கலைந்து கண்விழித்து எழுகிறது. இவன் குழந்தையை அணைத்துத் தூக்கி தோள்மீது போட்டுக் கொள்ளுகின்றான்.

“அக்கா...” இவன் தயங்குகின்றான்

“என்ன...? தயங்காமல் சொல்லு!”

“அவருக்கு...?”

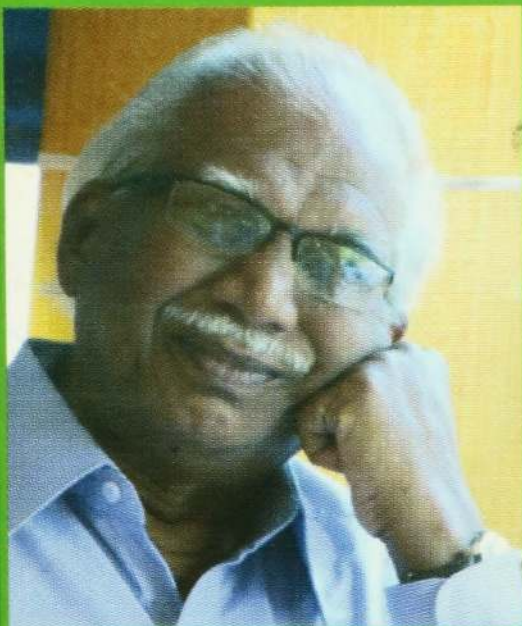
“ஓ....ஓகோ..கோ...”

அவள் பலத்துச்சிரிக்கின்றாள். “அவர் நினைவு வந்து விட்டதா? அவருக்கு நான் எல்லாம் சொல்லி இருக்கின்றேன். அவர் ஒரு ஜென்ரில்மன். அவரைப்போலப் பெருந் தன்மையான ஆண் ஒருவருமில்லை”

“இன்று...?” என இவன் ஆரம்பிக்க, “இதைப்போய்ச் சொல்லுவேனா?” என்கிறாள் அவள்.

குழந்தையுடன் இருவரும் படிகளில் மெல்ல இறங்கிக் கீழே வருகின்றார்கள்.

அவள் கணவனின் மோட்டார்ச் சயிக்கிள் திரும்பி வந்து வீட்டு வாசலில் தரித்து நிற்கிறது.

“வெந்து தணிந்தது”, போர்க் காலத்தின் பயணச் சிரமங்கள் சகித்து மலையகத்தில் பணியாற்றப் புறப்பட்ட ஒரு இளம் ஆசிரியன் மனதில் துளிர் விடும் எண்ணங்கள் பற்றிப்பேசுகிறது. ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய அவனது தவறான அபிப்பிராயங்கள் எவ்வாறு சுக்குநூறாகின்றன என்பதைச் சொல்லும் கதை இது. பெரும்பான்மையானோர் தம்மிலிருந்து விலகி இருக்கும் பெண்களைப் பற்றி நல் அபிப்பிராயம் கொள்வதில்லை. அவள் பற்றி வேண்டாத புரளி கிளப்புவதிலேயே முயல்கின்றனர். அதிலும் சக பெண்களுக்கு அப்படியான பெண்களைக் கண்டாலே பிடிக்காது. இப்படிப்பட்ட சூழலில் வாழ நேர்ந்த இக்கதையின் நாயகனும் அச்சூழலுக்கு இசைவாகி அவளைப் பற்றித் தப்பிப் பிராயமே கொள்கின்றான். ஆனால் இறுதியில் அவளைப் பற்றிய திரை விலகி அவனிடமும் மூடுபனி விலகுகின்றது.

- தாட்சாயணி

